

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΟΥ

Ἀσκήσαντος ἐν Ἀργολίδι κατὰ τὸ 862 Μ. Χ.

Ψαλλομένη τῇ 7^ῃ Αὐγούστου

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΑΠΑΝῃ ΤΩΝ ΕΥΣΕΒΩΝ

ΧΡΗΣΤΟΥ ΚΩΝΣΤ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ (Ἀργείου)

ΚΑΙ ΦΩΤΟΥΛΑΣ τῆς συμβίβου αὐτοῦ.

Τῇ ἐπιστάσῃ δὲ καὶ διορθώσει τοῦ Αἰδεσιμωτάτου

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ

(Ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ὁσίου Μελετίου).

Ὁ ἐνάρετος καὶ σωπῶν διδάσκει.

Ὁ δὲ φαῦλος καὶ διπλῶν σκανδαλίζει.

Ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι κεκριμένη. Καὶ οἱ ἄνθρωποι, πνευματικῶς, εἶναι ἀδιάφοροι εἰς τοὺς νόμους τῆς Ἐκκλησίας.

Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις.



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ Κ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΟΥ & ΑΔΕΛΦΩΝ ΣΑΡΡΗ

ΟΔΟΣ ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ ΑΡΙΘ. 20

1925



ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΟΣ

Ἀργολίδος ἐδείχθη δόξα καὶ καύχημα, Ἀθηναίων τὸ κλέος καὶ θεῖον βλάστημα, Θεοδόσιε Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε τῶν ὁσίων καλλονή, καὶ ἱαμάτων ἡ πηγή, καὶ Πέτρου τοῦ Ἱερέα, συνόμιλος καὶ προστάτης τῶν αἰτουμένων ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α Κ Α Ι Β Ι Ο Σ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΙΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ & ΙΑΜΑΤΙΚΟΥ

Ψαλλομένη τῇ Ζ'. Αὐγούστου ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Ἰεροπονησίου οἱ παῖδες, δεῦτε συνδράμωμεν, καὶ ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, συνδοξάσωμεν πάντες, τὸν νέον Θεοδόσιον καὶ αὐτῷ, ἐκβοήσωμεν λέγοντες· μὴ διαλείπη πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν οἰκείων θεραπόντων σου.

Ἐπὶ τῇ θείᾳ σου μνήμῃ, νῦν Θεοδόσιε, τὰ τῆς Πελοποννήσου καὶ Ἀθηναίων συγγαίρει, συστήματα τρισμάκαρ τῶν εὐσεβῶν, φιλεόρτων ἐν πνεύματι, τὰ μὲν ὡς γνήσιον γόνον ἔχοντα σέ, τὰ δὲ ὡς καύχημα ἀσκήσεως.

Θαυμαστός ἐν ὁσίοις, ἡμᾶς καὶ ἐνδοξός, σήμερον συγκαλεῖται, τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, τελέσαι ἐτησίως· διὸ καὶ ἡμεῖς συνελθόντες τιμήσωμεν, ὡς ἐραστὴν τοῦ Κυρίου καὶ ὡς φρουρὸν ἡμῶν πάντοτε καὶ πρόμαχον.

Ἐπὶ τῇ θείᾳ προνοίᾳ ὁ θεοπόθητος, στοιχειωθείς ἀνήλθεν εἰς αἰθέριον ὕψος, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ὑψηλῶν ἀρετῶν ὁ θαυμάσιος, καὶ ἱκετεύει γνησίως ὑπὲρ ἡμῶν, σὺν Ἀγγέλοις πρὸς τὸν Κύριον.

Δόξα πατρί, Πλ. Α'.

Ἄγετε Ναυπλιέων τὰ πλήθη, συνδράμωμεν ἐπὶ τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ πολιούχου πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου, καὶ ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ μνήμῃ αὐτοῦ, δοξάσωμεν, τὸν ἐν Ἀγίοις ἐπαναπαυό-

μενον Θεόν, αἰτούμενοι δωρηθῆναι ἡμῖν, τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς ἡχος ὁ αὐτός.

Χεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ θεασώμεθα τὴν δόξαν τῆς Μεταμορφώσεως αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός· φωτὶ προσλάβωμεν φῶς· καὶ μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι, τριάδα ὁμοούσιον, ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπόστιχα ἡχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Χαίροις τὸ Ἱερὸν τῶν Ἀθηναίων κλέος, καὶ χαίροις τῶν Ἀργείων, φρουρὸς καὶ ἀντιλήπτωρ, τρισμάκαρ Θεοδόσιε.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Μὴ λείπης, ἐκτενῶς, πρεσβεύειν τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων, πιστῶς σὴν θείαν μνήμην, ὦ Νέε Θεοδόσιε.

Στιχ. Μακάριος ὁ ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Κσιόν σε τιμᾶν, καὶ δοξάζειν ἅμα, τὸν λίαν τιμηθέντα, καὶ μάλα δοξασθέντα, παρὰ Θεοῦ Τρισόλβιε.

Δόξα καὶ νῦν—Τριαδικόν.

Χπέρθες Τριάς, Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, λιταῖς τῆς Θεοτόκου, νῦν καὶ τοῦ σοῦ ὁσίου, οἰκτείρησον τοὺς δούλους σου.



ΕΝ ΔΕ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΗΠΕΡΙῶ

Μετὰ τὸν Προοιμακὸν τὸ **Μακάριος**. Εἶτα εἰς τὸ **Κύριε ἐκένραξα**, ἱστῶμεν στίχους ἡ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τῆς ἑορτῆς δ'· καὶ τοῦ Ἀγίου δ'.

Τῆς ἑορτῆς Ἰδιόμελα ἡχος Δ'.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, ὄρος οὐρανὸν ἐμμεῖτο,

νεφέλῃ ὡς σκηνὴ ἐφηπλοῦτο. Σοῦ μεταμορφουμένου, ὑπὸ Πατρός δὲ μαρτυρουμένου, παρὴν ὁ Πέτρος σὺν Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ, ὡς μέλοντες συνεῖναι σοι, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παραδόσεώς· μὴ δειλιάσῃσι τὰ παθήματά σου, προσκυνῆσαι ἡμᾶς, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πρὸ τοῦ σταυροῦ σου Κύριε, παραλαβὼν τοὺς μαθητὰς εἰς ὄρος ὑψηλόν, μετεμορφώθης ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἀκτίσι δυνάμεως καταυγάζων αὐτούς· ἐνθεν φιланθρωπία ἐκείθεν ἐξουσία, δεῖξαι βουλόμενος τῆς Ἀναστάσεως τὴν λαμπρότητα· ἥς καὶ ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, ὡς ἐλεῆμων καὶ φιλάνθρωπος.

Εἰς ὄρος ὑψηλὸν μεταμορφωθείς ὁ Σωτὴρ, τοὺς κορυφαίους ἔχων τῶν μαθητῶν, ἐνδόξως ἐξέλαμψας· δηλῶν ὅτι οἱ τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν διαπρέψαντες, καὶ τῆς ἐνθέου δόξης ἀξιολήσονται. Συλλαλοῦντες δὲ τῷ Χριστῷ, Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας ἐδείκνυνον, ὅτι ζώντων καὶ νεκρῶν κυριεύει καὶ ὁ πάλαι διὰ νόμου καὶ Προφητῶν λαλήσας ὑπάρχει Θεός· ᾧ καὶ φωνὴ τοῦ Πατρός, ἐκ νεφέλης φωτεινῆς ἐμαρτύρει λέγουσα· Αὐτοῦ ἀκούετε, τοῦ διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν Ἀδὴν σκυλευσαντος, καὶ νεκροῖς δωρουμένου ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Θεὸς τὸ ποτὲ ζοφῶδες καὶ καπνῶδες, νῦν τίμιον καὶ ἁγίον ἔστιν, ἐν ᾧ οἱ πόδες σου ἔστησαν Κύριε· πρὸ αἰώνων γὰρ κεκαλυμμένον μυστήριον, ἐπ' ἐσχάτων ἐφανερώσεν ἡ φρικτὴ σου Μεταμόρφωσις, Πέτρῳ, Ἰωάννῃ καὶ Ἰακώβῳ· οἵτινες τὴν ἀκτίνα τοῦ προσώπου σου μὴ φέροντες, καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν χιτῶνων σου, ἐπὶ πρόσωπον εἰς γῆν κατεβαρύνοντο· οἱ καὶ τῇ ἐκτάσει συνεχόμενοι, ἐθαύμαζον βλέποντες· Μωϋσῆν καὶ Ἡλίαν συλλαλοῦντάς σοι τὰ μέλλοντα συμβαίνειν σοι. Καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ Πατρός ἐμαρτύρει λέγουσα, οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδόκησα αὐτοῦ ἀκούετε· ὅστις καὶ δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἀγίου δ'· ἡχος Β'. Ποίοις εὐφημιῶν στέμασι.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι, στεφανώσομεν τὸν θεοφόρον;

τοῦ Χριστοῦ τὸν φίλον τὸν γνήσιον, καὶ πιστὸν Κυρίου θεράποντα; τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, τὸ μέγα τῶν θλιβομένων παραμύθιον, τὸ πάντων τῶν Ναυπλίων καταφύγιον, τῆς μετανοίας τὸν ὄρμον, τῆς Σιών τῆς ἁνω οἰκήτορα τὸν τερπνόν, δι' οὗ κομιζόμεθα πλουσίως, τὸ μέγα ἔλεος.

Χοίοις ὕμνωδιῶν κάλλεσι, ἐπαινέσωμεν τὸν θεοφόρον; τὸ σεπτὸν Ἀθηναίων βλάστημα. καὶ τερπνὸν Ἀργεῖον ἐντροφήμα, τὴν τῶν ἀσκητῶν θείαν κρηπίδα, τὴν στήλην τῆς ἐκκλησίας τὴν ὑπέρολαμπρον, τὴν κρήνην τῶν ἱαμάτων τὴν ἀένναον, τὸν παιδευτὴν τῶν ἀφρόνων τὸν θερμὸν προστατήν ἡμῶν, τῶν αἰτουμένων ἐκτενῶς δωρηθῆναι ἡμῖν εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Χοίοις μελωδιῶν ἄνθεσιν ἀναδύσωμεν τὸν θεοφόρον; τὸν τοῦ Θεοδοσίου ὁμότροπον, τοῦ Κοινοβιάρχου, Νέον Θεοδόσιον, τὸν ὀφθέντα χρόνοις ἐν ἐσχάτοις, τὸν στύλον τῆς καρτερίας τὸν ἀκλόνητον, τὸν πύργον τῆς ἡσυχίας τὸν ἀσάλευτον, τὸν ποταμὸν τῶν θαυμάτων, τὸν βυθὸν τῆς χάριτος, δι' οὗ ἡμεῖς πρὸς ζωὴν, φαιδρῶς ὀδηγούμεθα, τὴν θείαν ὄντως καὶ ἄληκτον.

Χάντας τοὺς τὴν ἐτήσιον μνήμην σου, πόθῳ συνδραμόντας ἐκτελέσαι, καὶ παρισταμένους ἐκ πίστεως ἐν Ναῶ πανσέπτῳ τῷ θείῳ σου, καὶ σὺν εὐλαβείᾳ δεομένων, ἐκ νόσων καὶ συμπτωμάτων ἐλευθέρωσον, κινδύνων καὶ παντοίων περιστάσεων, δεινῆς συκοφαντίας ἐξ ἀνδρῶν ἀδίκων, προτιμώντων τὰ πονηρά, καὶ γὰρ σε, θερμότατον ἀρωγὸν ἐπιγραφόμεθα.

Δόξα Πατρί, ἡχος πλ. Β'.

Χήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τοῦ ἱαματικοῦ Θεοδοσίου ἡ ἐτήσιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φιλέοργοι, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ, λέγοντες· χαίροις ὁ τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκὸς καταβάλων διὰ τῆς ἀσκήσεως, τὴν ἀνδρίαν τοῦ πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος· χαίροις ὁ θριαμβεύσας τῶν πονηρῶν δαιμόνων τοὺς δούλους, τῇ ἰσχύει τῇ δοθείσῃ σοι παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ, χαίροις ὁ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου

τοῖς ἔργοις ἐφάμλλος, καὶ συγκληρονόμος τῆς βασιλείας Χριστοῦ· ὃν καθικέτευε, θαυματοργεῖ Θεοδόσιε λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς ἡχος ὁ αὐτός.

Χροτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν, Χριστέ ὁ Θεός, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου μαθητάς, Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, ἐν τῷ Θαβῶρ ἀνελθόν. Σοῦ δὲ Σωτὴρ μεταμορφουμένου, τὸ Θαβώριον ὄρος φωτὶ ἐσκέπετο. Οἱ μαθηταὶ σου λόγε ἔροιψαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ ἐδάφει τῆς γῆς, μὴ φέροντες ὁρᾶν τὴν ἀθέατον μορφήν. Ἄγγελοι διηκόνουν φόβῳ καὶ τρόμῳ· Οὐρανοὶ ἐφριξαν, γῆ ἐτρόμαξεν, ὁρῶντες ἐπὶ γῆς τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Εἰσόδος. Τὸ φῶς Ἰλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα. Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Χεῖραι ψυχῶν ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀνθρώπων τεθνᾶται, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν· καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῖς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ, ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρομα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας οἱ πεποιθότες ἀπ' αὐτοῦ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Χεῖραι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν· καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ Βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον

αὐτοῦ. καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas, πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμνοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλασαι ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαιρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρατεῖς ἡμῶν. καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωμα.

Κίαιος, ἐὰν φθίσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἔτων μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γῆρας βίος ἀκηλίδωτος εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη, ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ· ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φανλότητος ἀμαυρεῖ τὰ καλὰ καὶ ρεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐλκεκτοῖς αὐτοῦ.

Τροπᾶριον τῆς Λιτῆς τῆς Μεταμορφώσεως. Ἦχος Β'.

Φωτί σου ἅπασαν, τὴν οἰκουμένην ἀγίαςας, εἰς ὅρος ὑψηλὸν μετεμορφώθη· Ἀγαθέ, δεῖξας τοῖς Μαθηταῖς σου, τὴν δυναστείαν σου, ὅτε κόσμον λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως, διὸ βοῶμεν σοι. Εὐσπλαχνε Κύριε σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς ἦχον ὁμοιον.

Ἐπέστη ἡ ἐτήσιος μνήμη σου, Θεοδόσιε πατὴρ ἡμῶν ὅσιε, ὥσπερ φωσφόρος ἀστήρ, πάντων τὰς καρδίας καταγλαΐζουσα, καὶ χαρμονικῶς πρὸς αἶνον, καὶ δόξαν Θεοῦ ἐγείρουσα, ὥπερ νῦν παρυστῶς ἐκδιδώπει ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Ἐκ νεότητός σου φέρων τελειότητος φρόνημα, ὑπέδου σεαυτὸν θεοφόρε τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν βίον ζηλώσας τοῦ θείου Θεοδοσίου, τοῖς ἴσοις μέτροις τῆς ἀρετῆς ἐκείνου ἀφομοιώσας, καὶ τὴν σάρκα σκιρτῶσαν δουλῶσας τῷ πνεύματι, τὸν τῆς ἀσκήσεως ἐξετέλεσας δρόμον· ἀλλ' ὦ μακαριώτατε πάτερ, καὶ θαυματουργὲ Θεοδόσιε, τοῖς τιμῶσι τὴν μνήμην σου, αἰτησαι ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦχος Γ'.

Ἰσος ἔλαψας ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ὁμωνύμου σου Θεοδοσίου, ὡς τὴν ἰσάγγελον αὐτοῦ πολιτείαν ζηλώσας, ἴσῃ καὶ τὴν χάριν παρὰ Χριστοῦ, ἀπέιληφας τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, καὶ ἐκδιώκειν τὰ πνεύματα, ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ πατέρι Θεοδόσιε εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα Πατρὶ, ἡχος πλ. Δ'.

Ἐὐφραίνεσθε πόλεις Ναύπλιον καὶ Ἄργος, πλουτίσασαι τοιοῦτον πολιοῦχον, καὶ πρέσβυν πρὸς Θεὸν ἀδιάλειπτον, Θεοδόσιον τὸν νέον· οὗτος γὰρ τῇ Σοφίᾳ τοῦ πνεύματος καταγλαῖσθεῖς, πᾶσαν ἄσκησιν τῇ ἐναρέτῳ αὐτοῦ πολιτεία ὑπερηκόντισεν, αὐτὸν καὶ ἡμεῖς μεσίτην προσάγοντες, αἰτοῦμεν δυνάμειν τὸν Χριστὸν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς ἡχος ὁ αὐτός.

Ὅν γνόφον τὸν νομικόν, ἡ φωτινὴ τῆς μεταμορφώσεως διεδέξατο νεφέλη, ἐν ἣ Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας γενόμενοι, καὶ τῆς ὑπερφώτου δόξης ἀξιοθέντες, τῷ Θεῷ ἔλεγον· Σὺ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ὁ βασιλεὺς τῶν αἰώνων.

Ἀπόστιχα ἡχος Δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Μεταναστεύων ἐν ὄρεσιν ἠλίσθη, φεύγων τὴν προσπά-

θειαν τῆς ματαιότητος, τῆς κοσμικῆ πάτερ ὅσιε, καὶ ἡσυχίας μεταδιώκων τὴν ὠραιότητα· κάλλος γὰρ ἐπόθησας μὴ μαραινόμενον, τῶν ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον, ὡς προμνηστεῦον, τὴν βασιλείαν σοι τὴν οὐράνιον, οὐ ὡς ἡράσθης, καὶ ἐπέτυχες· ὁ τυγχάνει Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Ὁμωνυμήσας Θεοδοσίῳ Θεῷ, τὸν τρόπον κατάλληλον, ᾧ ὁμωνύμησας, ἐνδεδειγμένος Θεοδόσιε, τῆς βασιλείας συγκληρονόμος Θεοῦ γεγένησαι, θέσει τε θεούμενος, φῶς ἐχρημάτισας, τῇ μετουσίᾳ τῆς Χάριτος τοῦ παρακλήτου, καταλαμπρύνων πιστῶν συστήματα, καὶ ἐκκαθαίρων ἀρρωστήματα, καὶ δοξάζων Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.
ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Ἰστάσει, πάτερ τοῦ σώματος παννύχιος, πάθη· καθυπέταξας τῷ νεαρῷ τῆς ψυχῆς, καὶ ἀλαθείας τῆς πτέρυξιν ὠραϊσμένος χάριν ἐδέξω ἰασθαι ὅσιε, ἀνθρώπων ἐν πνεύματι τὰ ἀρρωστήματα, καὶ ἀπελαύνειν τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας, καὶ διασώζειν τοὺς μετὰ πίστεως, προσερχομένους, τῷ ναῷ Σοφῆ καὶ τυχεῖν αἰτουμένου, πρεσβείαις σου, ἐγκλημάτων τὴν λύσιν, καὶ ψυχῶν τὴν ἀποκάθαρσιν.

Δόξα Πατρί, ἡχος πλ. Β'.

Χθήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τοῦ θεοφόρου καὶ ἱαματικοῦ Θεοδοσίου, ἡ ἐτήσιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φιλέοργοι, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ, λέγοντες, χαίροις ὁ τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκὸς καταβαλὼν διὰ τῆς ἀσκήσεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τοῦ πνεύματος σεαυτῷ παραθέμενος. χαίροις ὁ θριαμβεύσας τῶν πονηρῶν δαιμόνων τοὺς δόλους, τῇ ἰσχύει τῇ δοθείσῃ σοι παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ, χαίροις τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῖς ἔργοις· ἐφάμιλλος, καὶ συγκληρονόμος τῆς βασιλείας Χριστοῦ, ὃν ἰκέτευε, ἀσκητῶν ἐγκαλόπισμα Θεοδόσιε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὁρατῶν, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν. καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Ἰκέτω καὶ Ἰωάννη καὶ Ἰακώβω, τοῖς προκρίτοις μαθηταῖς σου Κύριε, σήμερον ὑπέδειξας ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, τὴν δόξαν τῆς θεϊκῆς σου μορφῆς· ἔβλεπον γὰρ τὰ ἱμάτιά σου, ἀστράψαντα ὡς τὸ φῶς καὶ τὸ πρόσωπόν σου ὑπὲρ τὸν ἥλιον, καὶ μὴ φέροντες ὁρᾶν τὸ ἄστεκτον τῆς σῆς ἐκλάμπσεως, εἰς γῆν κατέπιπτον, μηδόλως ἀτενίσαι ἰσχύοντες. Φωνῆς γὰρ ἤκουον μαρτυρούσης ἄνωθεν, οὗτος ἐστὶν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Τὸ νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. Ἀπολ. ἡχος Γ'. Θεῖας Πίστεως.

Ὁν ὁμώνυμον Θεοδοσίου καὶ ὁμότροπον ἀναδειχθέντα, τὸν ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις, ἀναφανέντα ἀστέρα τοῖς θαύμασιν ἄδυτον, θαυματουργὸν καὶ ἱαματικόν, Νέον Θεοδόσιον, εὐσεβοφρόνως ὑμνήσωμεν λέγοντες, πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα Πατρὶ—τὸ ἴδιον—καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστὲ ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμπον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἶδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Εἰς τὸν ὄρθον μετὰ τὴν α' στιχολογίαν.
Κάθισμα ἡχος πλ. Α'. Τὸν συνάναρχον λόγον.

Χθὰς φροντίδας τοῦ βίου ἀπαρνησάμενος, καὶ Ἀγγέλων τὸν βίον ἀναλαβόμενος, ἐγκρατεῖα τὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας, καὶ θαυμάτων ἐκ Θεοῦ χάριν ἐδέξω διαφυλῶς. Θεοδόσιε θεοφόρε, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύων τῶν εὐσεβῶς ἀνευφημούντων σε.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς

Ὁμότιμος λόγος Πατρὶ καὶ Πνεύματι, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνεστράφη τοῖς ἐν γῇ καθάπερ γέγραπται· καὶ ἀνελθὼν ἐν τῷ Θαβώρ, σὺν προκρίτοις μαθηταῖς, ἐνδόξως μετεμορφώθη· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτοῦ τὴν θείαν καὶ παναγίαν συγκατάβασιν.

Μετὰ τὴν Β'. στιχολογίαν ἡχος Δ'. Ἐπεφάνη σήμερον

Ἐφ' ὧ φώτι λαμπόμενον τῷ ἀπροσίτῳ, ὡς ἀστήρ ἐξέλαμψας, ἐν τῇ πανσέπτῳ σου μνήμῃ, καταφωτίζων Θεοδόσιε, τοὺς ἀδιστάκτῳ ψυχῇ προσιόντας σοι.

Δόξα τὸ αὐτὸ—Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς

Ἑορτὴ ὑπέρλαμπρος ἡ τοῦ Δεσπότη, ἡλθε· δεῦτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ ὄρει νοερώς προκαθαρθέντες ἀνέλθωμεν, τῷ Θαβωρίῳ, Χριστὸν ἐποψόμενοι.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον, ἡχος Δ'. ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἦν τῶν θαυμάτων εἰληφὼς θείαν χάριν, παρὰ τοῦ πάντων χορηγοῦ καὶ Δεσπότη, πολλὰς ἰάσεις καθ' ἐκάστην ἐκτελεῖς, τῶν ἐν εὐλαβείᾳ ἐν τῷ Ναῷ προσφοιτῶντων σοι, κ' ἐπικαλουμένων σε μετὰ πίστεως μάκαρ· διὸ προσφόρως καλῇ θαυματουργὸς καὶ ἱαματικὸς ὀσιε.

Δόξα πατρὶ αὐτό. Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς.

Ἄνελθὼν σὺν μαθηταῖς ἐν τῷ ὄρει, καὶ ἐν δόξῃ τοῦ πατρὸς ἀπαστρέψας, σὺν Μωυσῇ Ἠλίας σοὶ παρίστανται, νόμος καὶ προφήται γάρ, ὡς Θεῷ λειτουργοῦσιν, ᾧ καὶ τὴν υἰότητα τὴν φυσικὴν ὁ γεννῆτωρ, ὁμολογῶν ἐκάλεσεν υἱόν, ὃν ἀγνοοῦμεν σὺν σοὶ καὶ τῷ πνεύματι.

Εἶτα οἱ ἀναβαθμοί, τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ Δ'. ἤχον.

Προκείμενον· τίμιος ἐναντίον Κυρίου.
ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου Αὐτοῦ

Στιχ. Τὶ ἀνταποδόσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Εὐαγγέλιον. Σάββατον τῆς Ζ' Ἑβδομάδος ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὁ φιλὼν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλὼν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος καὶ ὅς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστιν μου ἄξιος. Ὁ εὐρὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὁ ἀπωλέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔνεκεν ἐμοῦ, εὐρήσει αὐτήν. Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμενος, δέχεται τὸν ἀποστειλάντά με. Ὁ δεχόμενος Προφήτην εἰς ὄνομα Προφήτου λήψεται, καὶ ὁ δεχόμενος

μενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου, μισθὸν δικαίου λήφεται. Καὶ ὅς ἐάν ποτίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ. Καὶ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων τοῖς δώδεκα Μαθηταῖς αὐτοῦ, μετέβη ἐκεῖθεν τοῦ διδάσκειν καὶ κηρύσσειν ἐν ταῖς πόλεσιν αὐτῶν.

Ὁ Ν' ψαλμὸς

Δόξα πατρὶ. Ταῖς τοῦ σοῦ ὁσίον. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεήμων, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἡμῶν ἐγκλημάτων.

Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἐλεός σου.

Ἦχος πλ. Β'

Ὅσιε πάτερ εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· δι' ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου, τῶν δαιμόνων ὠλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐξήλωσας. Παρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Κύριον, εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἶτα σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Εἶτα οἱ κανόνες τῆς ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἀγίου.

Τῆς ἑορτῆς οἱ δύο κανόνες εἰς Η'

(Ἰδε ἐν τῷ Μηναίῳ.)

ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου εἰς στ'. ἡχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ῥδὴ πρώτη.

Χριστοῦ ταῖς λαμπρότησι, καταυγαζόμενας ὀσιε, τοὺς πιστεῖ τὴν μνήμην σου πανηγυρίζοντας, καταλάμπρυνον, καὶ σκότους ἁμαρτίας πρεσβείαις σου λύτρωσαι, σοφὲ Θεοδόσιε.

Ῥωννύμενος χάριτι. παντοδυνάμῳ τοῦ κτίσαντος, ἀνδρίαν ἀνέλαβες γνώμην αἰοίδιμε, καὶ τὸν δράκοντα· τὸν σκολιδὸν τὸν μέγαν, ποσὶ κατεπάτησας καὶ κατεδάφισας.

Δόξα.

Χψοῦσαν ταπεινώσιν. πατὴρ ἡμῶν ἔσχηκας, δι' ὃ σοῦ

δεόμεθα, θεράπευσον ὅσιν, τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ τὰς ὁδύνας, πάσας ἐπικούφισον τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἡ μὴ μόνη θεόνυμφε, τὸν ἐν ὑψίστοις καθήμενον, ἀγκάλαις ἐβάστασας σάρκα γενόμενον· σὺ γὰρ πέφνησας, ἐκ πάντων τῶν αἰώνων, δοχεῖον ἐπᾶξιον τοῦ Παντοκράτορος.

Ὡδὴ Γ' τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Ἄ δούτου φωτὸς τῇ φωταυγείᾳ λαμπόμενος πᾶτερ ἐμφανῶς, τοὺς σκότει τῶν κακώσεων, κεκακωμένους λύτρωσαι, καὶ φωτισμὸν ἀνέσεως τοῖς ὑμνοῦσί σε δώρησαι:

Νοὸς καθαρότητι καὶ τρόπου, ἐφάμιλλος γέγονας Σοφῆ, θείῃ Θεοδόσιῳ σαφῶς, οἷα αὐτῷ ὁμώνυμος· ὅθεν καὶ χάριν εἴληψας, τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν.

Δόξα Πατρί.

Ἐλπίζομενος πάθεισι ποικίλοις, ἐν πίστει προστρέχων τῷ σῷ τεμένει Θεοδόσιε, ἀγίαις μεσιτείαις σου πάντα ἡμᾶς ἐπίσκεπται, ἐκδυσωπῶν τὸν φιλόνητον.

Καὶ νῦν.

Ὁ κτίστης σε κλίμακα Παρθένε, καθάπερ προθέμενος βροτοῖς, ἐκ τῶν γηίνων θλίψεων, καὶ ἐκ φθορᾶς πρὸς ἀφθαρτον, ζωὴν τῇ μεσιτείᾳ σου, ἀναβιβάζει τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Κάθισμα ἡχος Γ'. Τὴν Ὁραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Ὁν ὡραιότατον Χριστὸν ἐπόθησας, καὶ τὰ τοῦ σώματος πάθη ἐνέκρωσας, ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς Θεοδόσιε βιοτεύσας, ὅθεν τὴν ἀγίαν σου ἐορτάζομεν κοίμησιν, καὶ πιστῶς σοῦ δεόμεθα, Πάτερ τρισόλβιε, ἵνα πρεσβεύης Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Θέλων ἐνδείξασθαι, Χριστὲ τὴν δόξαν, καὶ τὴν συνάφειαν πρὸς τὸν γεννήτορα, τρεῖς τῶν προκρίτων μαθητῶν, παρέλαβες, καὶ τῷ ὄρει τῷ Θαβὼρ φιλόνητον, σὺν αὐτοῖς ἀνα-

βέβηκας, ἐνθα σοι παρέστησαν Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας τε, ἐνώπιον δ' αὐτῶν μετεμορφώθης, λάμπας τηλαυγέστερον.

Ὡδὴ Δ' ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὁ οὐ Σατὰν τὰς πανουργίας, οὐδαμῶς ἐδειλίασας, ἐνοικοῦσαν ἔχων χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, φθονερῶν δ' ἀνθρώπων τὴν κακόνοιαν καθυπέμεινας, δυναμούμενος σθένει σοφῆ τῷ τοῦ πνεύματος.

Ἰσχυσεν ὁ φθόνος πείσαι, ἄνδρα ἀρετῇ διαπρέποντα, οἷος ἦτο ὁ σοφὸς Πέτρος καὶ ἀγιώτατος, καὶ κατὰ νοῦν, Πάτερ, ἄδικα ἐμελέτησεν, ἀλλ' ἡ θεία χάρις τούτων πάντων σ' ἐρρύσατο.

Δόξα Πατρί.

Ὁφθης γὰρ ἐν τῷ ὄνειρῳ, τῷ ρηθέντι θεόφρονι Ἀρχιθύτῃ τότε ἐν Βασιλεουσῇ ὑπάρχοντι, καὶ προσεΐπας τούτῳ τοῦ παύσασθαι τῆς κατὰ σοῦ ὁργῆς καὶ ἐξορίας πικρᾶς.

Καὶ νῦν.

Καταπλήττονται Ἀγγέλων στρατηγαὶ Πανύμνητε, ἀνυμνολογοῦσαι, μέγεθος τῆς θείας λοχείας σου, μεθ' ὧν δυσώπει παρθένε, πάντας σώζεσθαι, τοὺς ἐν πίστει σὲ εἰλικρινεῖ μακαρίζοντας.

Ὡδὴ Ε' ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἐξέστη, ὡς ἔπρεπεν, ἐν τῇ παρουσίᾳ σου, ὁ Ἀρχιερεὺς ὁ θεῖος, καὶ ἐπηρώτα, τίς εἰ καὶ πῶς γέγονας; ὧδε Μάκαρ, τί δὲ τὸ αἴτιον, δι' ὃ ἐγκαλεῖς με πρὸς τὸν Σωτῆρά μου:

Ἐνόμενος ἔξυπνος ὁ θεῖος Πέτρος ἐσκέπετο, πάντα τὰ ἐν ὑπνῷ αὐτῷ ὀφθέντα, εὐθέως ὅθεν γνοὺς μετενόησε, ἐφ' οἷς εἶχε κατὰ νοῦν Μακάριε κατὰ σοῦ διαπράξας, Θεοδόσιε.

Δόξα.

Ὁμώνυμον ἔσχηκας, ἐν οὐρανοῖς Μακάριε, θεῖον Θεοδόσιον καὶ σύκηνον μεθ' οὗ δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν ἐκτενῶς, ἵνα πάντες λυτρωθῶμεν πειρασμῶν, ἀδίκου ἀλάστορος καὶ δεινοῦ πολέμητορος.

Θεοτοκίον.

Ἀνάρχως ἐκλάμποντι, ἐκ τοῦ Πατρὸς θεόνυμφε, ἀρχὴν ἐπηγάγου κατὰ σάρκα, καὶ ἀνεφάνης ἀρχὴ τῆς ὄντως ἀρχῆς, τῆς τεκτενναμένης ἀληθῶς, πᾶν τὸ δημιουργημα ὁρατὸν καὶ ἀόρατον.

*Ὡδὴ ΣΤ'. Τὴν θείαν ταύτην καὶ Πάντιμον.

Ἰδοὺ αἱ πόλεις σου σήμερον, τὴν μνήμην σου σοφὴ ἐφορτάζουσαι, χαίρουσι κράζουσαι. Δεῦτε οἱ πάντες συνδράμετε πρὸς τὸν θερμὸν προστάτην καὶ πολιοῦχον ἡμῶν.

Ἐὰν τῷ σῶ οἱ προστρέχοντες, ἀρρήτῳ χειρουργία. καθαίρονται, καὶ ἀπελαύνεται, νόσος πᾶσα τῇ θείᾳ σου, ἐπιστάσιᾳ Μάκαρ ἀξιοθαύμαστε.

Δόξα Πατρί.

Ῥητόρων γλῶσσαι οὐ σθένουσι, τὴν μνήμην σου ὑμνήσαι Τρισόλβιε, διὸ καὶ χαίρουσιν, οἱ ἐν Ναυπλίῳ καὶ οἱ ἐν Ἀργεῖ, Μάκαρ Χριστῶνυμος.

Καὶ νῦν.

Σοφίαν λόγον κηρύττομεν υἱὸν τὸν τοῦ Πατρὸς προσιώνιον ἐπισκιάσαντα, οὐσιωδῶς ἐν τῇ Μήτρει σου, καὶ ἀρίστη πλάσει, ἡμᾶς θεώσαντα.

Κοντάκιον ἡ Παρθένης σήμερον.

Ἐφορτάζουσι σήμερον, οἱ Ναυπλιεῖς καὶ Ἀργεῖοι, ἐορτὴν χαρμόσυνον τῆς φωτόρου σου μνήμης σου ἅπασαν Πελοπόννησον προσκαλοῦσαι, χαίρουσι γὰρ ὡς κεκτημένοι, τὸν πανέντιμόν σου τάφον, Θεοδόσιε Θεόφρον ὅσιε.

*Ὁ οἶκος.

Ἐνθεῖς γνῶσιν Θεϊκὴν, τὸν γνώφον ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας ἀπέλασον εὐχαῖς σου, ὅπως ὑμνήσω σου πιστῶς, τὴν ἁγίαν μνήμην καὶ ἐν ἧ Ἀγγέλων χοροῖ μετὰ ὁσίων σήμερον εὐφραίνονται ἐνθέως, καὶ ἄνθρωποι ὕμνοις ἐγκωμίων σὲ καταστρέφουσιν, ἀξίως αἰτούμενοι διὰ σοῦ λαβεῖν τῶν πταισμάτων ἀποχὴν, καὶ τῶν κακῶν τοῦ βίου λύσιν, καὶ ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ρυσθῆναι ταῖς πρεσβείαις Θεόφρον Θεοδόσιε Πατὴρ ἡμῶν ὅσιε.

Ἐφ' αὐτῷ Μηνὶ Αὐγινύστου Ζ' μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ νέου, τοῦ θαυματουργοῦ καὶ ἱαματικοῦ, τοῦ ἀσκήσαντος κατὰ τὰς ἐπαρχίας Ναυπλίου καὶ Ἀργους.

Στίχ. Νέος Θεοδόσιος πλὴν μόνου χρόνου, ὑπῆρχεν ἴσος κατὰ πάντα τῷ πάλαι ἑβδομάτῃ Θεοδόσιε πότμῳ ἀνέτλης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Δομετίου τοῦ Πέρσου, καὶ τῶν δύο μαθητῶν αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος Ὡρῶν εἰρήνη τελειοῦται.

Οἱ ὅσιοι μύριοι (ἦτοι δέκα χιλιάδες) ἀσκηταὶ οἱ Θηβαῖοι ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Ἡ ὁσία ποταμία ἡ θαυματουργὸς ξίφει τελειοῦται.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Νάρκισσος ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ξίφει τελειοῦνται.

Ὁ ὁσιομάρτυς Ἀστερω, ὁ θαυματουργὸς ξίφει τελειοῦται.

Ὁ ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ὑπερόχως ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ὁ Ἅγιος Σύξων ὁ ἐκ Νικομηδείας, εἰς πῦρ βληθεὶς καὶ ἀβληθεὶς ἐξελθὼν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ὁ ὅσιος Δομέτιος ὁ σημαιοφόρος, ὁ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς τοῦ Φιλοθέου Μονῆς ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νικήτορος τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῷ τοῦ Καλλιστράτου ὄρει ἀναλάμπαντος.

Τοῦ ὁσίου Ποιμένος, ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ πολυπαθοῦς Ρώσου.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς Ἀμήν.

*Ὡδὴ Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Οὐκ ἐδίστασας, ἐπὶ τῇ κακονυχίᾳ σου, οὐκ ἐδειλίστας, τὸ ἀσθενὲς τῆς σαρκός, ἀλλ' ἔσπευσας ὅσιε, κατὰ αὐτῆς πολεμῶν, πιεζόμενος, νηστεία ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἀγρυπνία τε καὶ νήψει.

Ἀντιστάσιον Ἀγγέλοις στάσιν εἴληφας, θεομακάριστε, ἐν οὐρανοῖς ἐκ Θεοῦ, ὡς βίον ἰσάγγελον πολιτευσάμενος, διὸ κράζεις, νῦν ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σμυνόμενος τὴν κλῆσιν κατ' εὐδόκησιν, Θεοδοσίου σαφῶς, ὅθεν ἐπὶ τοῖς ἴχνεσι αὐτοῦ βαδίζων, ἐφάμιλλος τοῖς ἔργοις γέγονας, διὸ κράζεις νῦν, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐκλεξάμενος Νυμφίος ὁ ὠραῖός σε, Παρθένε Δέσποινα, τῶν γηγενῶν ἐκ φυλῆς, λαμπρῶς προσεστήσατο, ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦρο νύμφη μου, ἀπὸ λιβάνου λέγων σοι, δεῦρο νύμφη μου καὶ Μήτηρ.

Ῥδὴ Η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ὁφθης εὐκατάνυκτος ἐν βίῳ, καὶ πρῶτος καὶ ταπεινόφρων καὶ ἡσύχιος, Μάκαρ Θεοδόσιε, ὅσιος καὶ ἄκακος, καὶ ὡς ἀγάπης ἔμπλεως, τῆς πρὸς τὸν ἑγγιστά, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπειρα θαύματα ἐτέλεις, πᾶσι τοῖς προσιοῦσί σοι πιστῶς· νόσους ψυχῆς καὶ σώματος, ἀποδιώκων ὅσι· διὸ ὑπέστρεφον, οἴκοι, δοξάζοντες Χριστὸν τὸν Σωτῆρα καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πολλοῖς συνεχόμενον κινδύνους, καὶ σάλῳ τῆς ἁμαρτίας βυθιζόμενον, ὄρμον πρὸς ἀκύμαντον, τὸν μετανοοῦντά με, τῇ θείᾳ μεσιτείᾳ σου, νῦν καθοδήγησον, ἔχων ἐν οὐρανοῖς συμπολίτην, συλλήπτορα τὸν θεῖον, Θεοδόσιον τὸν μέγαν.

Θεοτοκίον.

Θεῖος θησαυρὸς πάσης ἀγνείας, καὶ σκήνωμα παρθενίας, θεοχάρακτον, ὥφθης Θεονύμφευτε, κρίνον εὐωδέστατον τοῦ φυτουργοῦ τῆς κτίσεως, ἔμψυχον τέμενος· διὸ σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ Θ'. Ἀπας γηγενής.

Ἔμένει τῷ σῷ οἱ πόθῳ προστρέχοντες, καὶ ἀσπαζόμενοι, τὸν τάφον σου Ἄγιε, παντοίας νόσου λυτροῦνται ἅπαντες, καὶ τὸν Σωτῆρα Κύριον Μάκαρ δοξάζουσι, τὸν τὴν χάριν ταύτην τῷ τεμένει σου, Θεοφόρε ἀεὶ παρεχόμενον.

Ἐὐδῖος λιμήν, γενοῦ μοι αἰοίδιμε, ταῖς ἱκεσίαις σου ταῖς πρὸς τὸν φιλόανθρωπον, πολλῷ τῷ σάλῳ βυθιζομένῳ νῦν, τῶν ρυπαρῶν πράξεων, ἐν τῷ πελάγει δεινῶς, Θεοφόρε, τῷ τῆς ἀπογνώσεως, ἀλλὰ τάχει προφθάσας διάσωσον.

Δόξα.

Ῥήματα ζωῆς, ἀλήκτου δεξάμενος ἐν τῇ καρδίᾳ σου, σάρκα κατεμάρανας τῷ κόσμῳ Πάτερ, καὶ ἐθανάτωσας, καὶ ζωηφόρον νέκρωσιν ἀμφιεσάμενος, νεκρωθέντα, τοῖς πάθεσιν ἔγειρον, καὶ ζωῆς με τῆς ἄνω ἀξίωσον.

Καὶ νῦν.

Ἐκ τὴν ἀληθῇ, μητέρα τοῦ κτίσαντος, πάντα βουλήματι, πίστει ἱκετεύομεν, βουλὰς καὶ σκέψεις, τῶν ἐχθραινόντων ἡμῖν ὡς ἀγοδὴ ματαίωσον, καὶ ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν τοὺς σοὺς δούλους πάντας ἐλευθέρωσον, καὶ ποιμένα καὶ ποιμένην Πανύμνητε.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑΙ

Τοῦ Σταυροῦ εἰς ἥχον πλ. δ' Ῥδὴ α'.

Ἐσταυρὸν γαράζας Μωσῆς ἐπ' εὐθείας ράβδῳ, τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι, κροτήσας ἦνωσεν, ἐπ' εὐρους διαγράψας, τὸ ἀήττητον ὄπλον· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδοξασται.

Ῥδὴ γ'.

Ῥάβδος εἰς τύπον τοῦ Μυστηρίου παραλαμβάνεται· τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα· τῇ στειρευούσῃ δὲ πρῶτην ἐκκλησίᾳ νῦν ἐξήνθησε ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Ῥδὴ δ'.

Ἐἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα.

Ῥδὴ ε'.

Ἐτρισμακάριστον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτέθη Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τὸν ἐν σοὶ δελεασθείς, Θεῷ τῷ προσαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ῥδὴ στ'.

Ἐοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνᾶς σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφῶς· ὅθεν τριήμερος ἐκδός, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπέξωγράφησε, τοῦ σαρκί προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει, τὸν Κόσμον φωτίσαντος.

Ῥδὴ ζ'.

Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσεβοῦς, λαοὺς ἐκλόνησε· πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοτυγοῦς· ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε· θυμὸς θηριώδης· οὐ πῦρ βρόμιον· ἀλλ' ἀντηχοῦντι δροσοβόλῳ πνεύματι· πυρὶ συνόντες ἔψαλλον· Ὁ ὑπερύμνητος· τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν· Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ῥδὴ η'. Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ἐὐλογεῖτε παῖδες τῆς Τριάδος ἰσαρίθμον· δημιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε τὸν συγκαταβάντα Λόγον· καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα· καὶ ὑπερυψοῦτε τὸν πᾶσι ζωὴν παρέχον· Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Καταβασαί.

Μυστικῶς, ὃ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστῆ· σῖσα Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῇ, πεφυτούργηται δένδρον, δι' οὗ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτόν, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀγώνων ταῖς ἐντέσεσι τὰ πάθη ἀπενέκρωσας, καὶ τῆς Ἀγίας Τριάδος, τίμιον γέγονας σκεῦος, ἡ καὶ νῦν παριστάμενος· ὑπὲρ ἡμῶν Θεόσοφες· μὴ διαλείψης πάντοτε, καθικετεύων ἐνθέρμως, ἀμαρτημάτων ρυσθῆναι.

Τῆς ἑορτῆς ἡχος Γ'. Αὐτόμελον.

Ὡς ἀναλλοίωτον λόγε, φωτὸς Πατὴρ ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτίσου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἶδομεν τὸν Πατέρα· φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα· φωταγωγοῦν πᾶσαν κτίσιν.

Εἰς τοὺς αἶνους ἱστώμεν. Στίχ. ΣΤ'. Καὶ ψάλλομεν. Τῆς ἑορτῆς Στιχηρὰ Γ', Ἦχος Δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς.

Ἐκ τοῦ τιμίου σταυροῦ σου καὶ τοῦ πάθους, λαγὼν οὗς προέκρινας τῶν ἱερῶν μαθητῶν· πρὸς τὸ Θαβώριον· Δέσποτα· ἀνῆλθες ὁρος· δεῖξαι θελήσας τούτοις τὴν δόξαν σου· οἱ καὶ κατιδόντες σε μεταμορφούμενον, καὶ ὑπὲρ ἥλιον λάμπαντα· πρηνεῖς πεσόντες· τὴν δυναστείαν σου κατεπλάγησαν· ἀναβοῶντες· Σὺ τὸ ἄχρονον· φῶς ὑπάρχεις Χριστὲ καὶ ἀπαύγασμα· τοῦ Πατρός· εἰ καὶ θέλων· σὰρξ ὡράθης ἀναλλοίωτος.

Ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς λόγος· ὁ φῶς ὡς ἱμάτιον περιβαλλόμενος· μεταμορφούμενος ἔαπροσθεν τῶν μαθητῶν σου ὑπὲρ τὸν ἥλιον λόγε ἔλαμψας. Μωσῆς καὶ Ἡλίας δέ, σοὶ παρειστήκεισαν νεκρῶν καὶ ζώντων σε Κύριον δηλοποιοῦντες· καὶ σοῦ δοξάζοντες τὴν ἀπόρρητον οἰκονομίαν καὶ τὸ ἔλεος· καὶ τὴν πολλὴν συγκατάβασιν· δι' ἧς ἔσωσας κόσμον· ἀμαρτίαις ἀπολλύμενον.

Παρθενικῆς ἐκ Νεφέλης σὲ τεχθέντα· καὶ σάρκα γενόμενον· καὶ πρὸς τὸ ὄρος Θαβώρ μεταμορφούμενον· Κύριε· καὶ τῇ Νεφελῇ τῇ φωτεινῇ σε περικυκλούμενον· φωνὴ τοῦ γεννήτορος· ἀγαπητόν σε υἱόν· τῶν μαθητῶν συμπαρόντων σοι· σαφῶς ἐδήλου· ὡς ὁμοούσιον καὶ ὁμόθρονον· ὅθεν ὁ Πέτρος ἐκπληττόμενος· Καλὸν ὧδέ ἐστι μῆναι ἔλεγε· μὴ εἰδὼς ὃ ἐλάλει· Εὐεργέτα Πολυέλεε.

Τοῦ ἁγίου ἡχος ὁ αὐτός.

Πελοποννήσου καὶ Ἀργούς καὶ Ναυπλίου· οἰκήτορες ἅπαντες καὶ οἱ μονάζοντες· τὴν σὴν δοξάζουσι κοίμησιν σὺν Ἀθηναίοις· μνήμην ποιοῦντες· τῶν θαυμασίων σου· καὶ τῆς οἰκειότητος καὶ συγγενείας σου· ἱαματικὲ Θεοδόσιε· Διὸ καὶ χαίρει τῶν φιλεσρῶν θεία συστήματα, καὶ συγκρατοῦσιν ἐν τῇ μνήμῃ σου· θεοφόρε θεόφθεγκτα ἄσματα· εὐκλεῶς σε τιμῶντες· ὡς Χριστοῦ νέον θεράποντα.

Ἐσποτικῆς ἑορτῆς προτελεσθείσης· δουλικὴ πανήγυρις ἤδη ἐπέφανε· τοῖς Δαναοῖς Ναυπλιεῦσί τε· Θεοδοσίου· τοῦ νέου καὶ οὐρανόφρονος. Δεῦτε οὖν φιλέσρτοι τοῦτον δοξά-

σωμεν· καὶ ὑμνωδαίς καὶ ᾠμασι· καὶ θείοις ἔργοις· δι' ὧν ὁ μέγας Θεὸς ἐδόξασε· καὶ ὃν πρεσβεύει τοῦ δωρησασθαι· τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ καὶ ἔλεος· καὶ ἡμῖν σωτηρίαν, τοῖς αὐτοῦ τὴν μνήμην σέβουσι.

Προκαθαρθεὶς ἐκ τῆς θύραθεν σοφίας· τὴν ἐξ ὕψους ὑπερὸν σοφίαν εἴληφας· διὰ συντόνου δέησεως· δι' ἐγκρατείας· δι' ἀγρυπνίας καὶ μετριότητος. Ὅθεν Θεοδόσιε ὁ ἀθλοθέτης Χριστὸς· πηγὴν θαυμάτων σ' ἀνέδειξε καὶ ἰαμάτων· καὶ μετετέθης· ὡς ἠθέλησας· εἰς σκηνὰς αἰωνίου Μακάριε· εἰσαεὶ ἀπολαύων ἀγαλλίασιν πανεύφημε.

Δόξα Πατρὶ πλ. Δ'.

Ὁ πῦρ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον· ἀνάψας ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ· ὁ ἐν Θαβώρ τῷ ὄρει μεταμορφωθείς· Χριστὸς ὁ Θεός· ὅλον σου τὸν πόθον τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας· πρὸς ἀγάπην αὐτοῦ ἐφειλκύσατο. Διὸ σκορπίσας σου τὸν πλοῦτον καλῶς τοῖς δεομένοις· ἔσπευσας εἰς ἐρήμους καὶ ἡσυχίους τόπους· ἐνθα δι' ἀγώνων ὑπερανθρώπων· στήσας τρόπαια κατὰ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν· ἐξελεύρισας αὐτῶν τὴν δύναμιν· οἵτινες μὴ φέροντες· ὄραν τὸ ὕψος τῆς πολιτείας σου· ἐχρήσαντο δόλῳ· ὄργανα πρὸς συκοφαντίαν ἀνθρώπων· κακοβούλους· καὶ παρ' ὀλίγον ἔβλεπον ἂν τὸν δόλον των ἐπιτυχόντα. Ἀλλὰ θεῖα νεύσει γνωσθείσης τῆς θεοφιλοῦς πολιτείας σου· κατ' ὄναρ τῷ θεῷ Πέτρῳ· οὗτος μὲν ἐδόξασε τὸν Σωτῆρα Χριστόν· τὸν ἀπαλλάξαντα αὐτὸν τῆς δεινῆς ἀπάτης· ἡ δ' ἐπίνοια τοῦ Σατὰν ὡς ἱσὸς ἀράχνης διελύθη· οἱ δὲ λαοὶ οἱ καθ' ἐκάστην παρὰ σοῦ ἰώμενοι· εὐλαβῶς τιμῶσι τὴν ἐτήσιον μνήμην σου. Ἀλλ' ὦ Πάτερ Ἀγιώτατε, καὶ Θαυματουργὲ Θεοδόσιε· μὴ ἐλλείπης πρεσβεύειν· ὡς παρεστὼς τῷ Θρόνῳ τῆς Ἀγίας Τριάδος· διαφυλάττειν καὶ σώζειν ἀτρώτους, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ πονηροῦ καὶ κακίας δυσσεβῶν καὶ κακοβούλων ἀνθρώπων· τοὺς ἐν πόθῳ ἐκτελοῦντας· τὴν ἐτήσιον μνήμην σου· καὶ ἀξιωθῆναι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς ὁ αὐτός.

Παρέλαβεν ὁ Χριστὸς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην· εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν· καὶ μετεμορφώθη

ἐμπροσθεν αὐτῶν· καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος· τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ· ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς. Καὶ ὠφθῆσαν Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες· καὶ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς· καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός· ἐν ᾧ ἠυδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε.

Δοξολογία Μεγάλη.

7. Αὐγούστου. Ὁσίου Θεοδοσίου τοῦ Νέου. Ἀπ. Ἦχ. Πλ. Α'.

Ἐργολίδος ἐδειχθης δόξα καὶ καύτημα, Ἀθηναίων τὸ κλέος καὶ θεῖον βλάστημα, Θεοδόσιε Πατὴρ ἡμῶν ὅσιε, τῶν ὁσίων καλλονή, καὶ ἰαμάτων ἡ πηγὴ, καὶ Πέτρου τοῦ Ἱεράρχου, συνόμιλος καὶ προστάτης τῶν αἰτουμένων ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Ἀπολ. ἦχος βαρὺς.

Μεταμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δέξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου καθὼς ἠδύναντο· Λάμπων καὶ ἡμῖν τοῖς ἀμρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἰδίων, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου Φωτοδότα δόξα σοι.

Κοντάκιον. Ἦχος βαρὺς.

Ἐπὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης, καὶ ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί σου τὴν δόξαν σου Χριστέ ὁ Θεός ἐθεάσαντο, ἵνα ὅταν σὲ ἴδωσι σταυρούμενον τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.

Κοντάκιον. Ἦχος Γ'. Ἡ Παρθένος.

Ἐορτάζουσι σήμερον, οἱ Ναυπλιεῖς καὶ Ἀργεῖοι, ἑορτὴν χαρμόσυνον, τῆς φωτοφόρου σου μνήμης· ἅπασαν Πελοπόννησον προσκαλοῦσαι, λαίρουσι γὰρ ὡς κεκτημένοι, τὸ πανέντιμόν σου τάφου Θεοδόσιε θεόφρον ὅσιε.

7. Αὐγούστου. Ἀγ. Νικηφόρου. Ἀπολ. Ἦχος Γ'.

Νίκην εἴληφας, ἄφθαρτον στέφος, Πάτερ Ὅσιε, παρὰ τοῦ Κτίστου, τῶν σὼν ἀγώνων ἀντάξιον ἐπαθλον· τὴν γὰρ πα-

τρίδα λοιπὴν τὴν ἐπίγειον, τῆς οὐρανίου οἰκῆτωρ γεγένησαι : ὅθεν πάντες σὲ πιστεῖ καὶ πόθῳ γεραίρωμεν, χαίροις Νικάνορ, ὁσίων ὁμόσκηνε.

Κοντάκιον. Ἦχ. Δ'. Ἐπιφάνεις.

Χατρεῖον ἄμισθον ἢ οἰκουμένη, τῶν Λειψάνων Ὅσιε, τὴν ἱερὰν σου καὶ σεπτὴν θήκην Νικάναρ· ἐκτίσατο, ὅθεν ἀξίως τιμῶμεν τὴν μνήμην σου.

Μεγαλυνάρια.

Ἦν τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαθητῶν ἀκρότητα Σῶτερ, συμπαρέλαβες ἐν Θαβώρ, καὶ ἔμπροσθεν τούτων λαμπρῶς μετεμορφώθης, ἀητῶν καταυγάζων αὐτοὺς δυνάμεως.

Φίλατε Νικάνορ τοὺς ὑμνητάς, καὶ προσκυνητάς σου, τοὺς τιμῶντάς σου τὴν σεπτὴν, μάκαρ Σιαγόνα καὶ λυτρωσαὶ κινδύνων, καὶ πάσης ἐπηρείας ἡμᾶς τοὺς δούλους σου.

(Νηστεία) πλὴν Σάββατον καὶ Κυριακὴν μόνον ἔλαιον πρὸς τιμὴν τῆς σεβασμίας Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Ἀπόστολος. Προκείμενος ἦχος βαρὺς.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Αδελφοί, οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα· ἀλλ' εἰ καὶ σπένδομαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ καὶ λειτουργίᾳ τῆς πίστεως ὑμῶν, χαίρω καὶ συγχαίρω πᾶσιν ὑμῖν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὑμεῖς χαίρετε καὶ συγχαίρετέ μοι. Ἐλπίζω δὲ ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Τιμόθεον ταχέως πέμψαι ὑμῖν, ἵνα καὶ γὰρ εὐψυχῶ, γνοὺς τὰ περὶ ὑμῶν· οὐδένα γὰρ ἔχω ἰσόψυχον, ὅστις γνησίως τὰ περὶ ὑμῶν μεριμνήσει· οἱ πάντες γὰρ τὰ ἑαυτῶν ζητοῦσιν, οὐ τὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ. Τὴν δὲ δοκιμὴν αὐτοῦ γινώσκετε, ὅτι, ὡς πατρὶ τέκνον, σὺν ἐμοὶ ἐδούλευσεν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον. Τοῦτον μὲν οὖν ἐλπίζω πέμψαι, ὡς ἂν ἀπιδῶ τὰ περὶ ἐμεῖ, ἐξ αὐτῆς.

7. Εὐαγγέλιον Μεθέορτον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν μόνους· καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν. Καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο στίλβοντα, λευκὰ λίαν ὡς χιών, οἷα γναφεὺς ἐπὶ τῆς γῆς οὐ δύναται λευκᾶναι. Καὶ ὤφθη αὐτοῖς Ἡλίας σὺν Μωσεῖ· καὶ ἦσαν συλλυλοῦντες τῷ Ἰησοῦ. Καὶ ἀποκριθὲς ὁ Πέτρος, λέγει τῷ Ἰησοῦ· Ραββί, καλὸν ἐστὶν ὧδε εἶναι· καὶ ποιήσωμεν σκηνὰς τρεῖς, σοὶ μίαν, καὶ Μωσεῖ μίαν καὶ Ἡλίᾳ μίαν. Οὐ γὰρ ᾔδει τί λαλήσῃ· ἦσαν γὰρ ἐκφοβοί. Καὶ ἐγένετο νεφέλη ἐπισκιάζουσα αὐτοῖς· καὶ ἦλθε φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης, λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός· αὐτοῦ ἀκούετε. Καὶ ἐξάπινα περιεβλεψάμενοι, οὐκέτι οὐδένα εἶδον, ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον μετ' ἑαυτῶν. Καταβαινόντων δὲ αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, διεστέιλτο αὐτοῖς, ἵνα μηδενὶ διηγήσωνται ἃ εἶδον, εἰ μὴ ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ.

Πολυέλαιος. Τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἐν ὄρει Ἀγίῳ αὐτοῦ. Ἀλληλουῖα.

Μέγας Κύριος καὶ αἰνετός σφόδρα ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει Ἀγίῳ Αὐτοῦ.

Ἐτοιμάζων ὄρη ἐν τῇ ἰσχυρί αὐτοῦ.

Ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον.

Ἐξομολόγησις καὶ ὠραιότης ἐνώπιον αὐτοῦ.

Πιανθήσονται τὰ ὠραία τῆς ἐρήμου.

Καὶ ἀγαλλίασιν οἱ βουνοὶ περιζώσονται.

Ὅρος τοῦ Θεοῦ, ὄρος ποῖον, ὄρος τετυρωμένον.

Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου;

Ἡ τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ Αὐτοῦ;

Κύριε, τίς παροικήσῃ ἐν τῷ σκηνώματί σου;

Ἡ τίς κατασκηνώσῃ ἐν ὄρει Ἀγίῳ Αὐτοῦ;

Ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου.

Αὐτά με ὠδήγησαν καὶ ἤγαγόν με εἰς ὄρος Ἁγίον σου.
 Φωτίζεις σὺ θαυμαστῶς ἀπὸ ὀρέων αἰώνιων.
 Σὴ ἐστὶν ἡ ἡμέρα, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ νύξ.
 Σὺ κατηρτίσω φαῦσιν καὶ ἥλιον.
 Σὺ ἐποίησας πάντα τὰ ὥραῖα τῆς γῆς.
 Σοὶ εἰσὶν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.
 Τὴν οἰκουμένην καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς σὺ ἐθεμελίωσας.
 Τὸν βορρᾶν καὶ τὴν θάλασσαν σὺ ἔκτισας.
 Θαβὼρ καὶ Ἑρμὼν ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.
 Ὅρος τοῦτο, ὃ ἐκτήσατο ἡ δεξιὰ Αὐτοῦ.
 Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου;
 Ἥ τις στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ;
 Καὶ ἐξοίσει ὡς φῶς τὴ δικαιοσύνην σου καὶ τὸ κριμά σου
 ὡς μεσημβρίαν.
 Ἄλλ' ἡ δεξιὰ σου, καὶ ὁ βραχίον σου, καὶ ὁ φωτισμὸς
 τοῦ προσώπου σου.
 Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου πορεύονται.
 Καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται ὅλην τὴν ἡμέραν.
 Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς
 ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Ὁν Πατέρα προσκυνήσωμεν, καὶ τὸν Υἱὸν δοξολογήσωμεν,
 καὶ τὸ Πανάγιον ὁμοῦ πάντες Πνεῦμα ἀνυμνήσωμεν κράζον-
 τες καὶ λέγοντες· Παναγία Τριάς σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Ὁν Μητέρα σου προσάγει σοι εἰς ἱκεσίαν ὁ λαὸς σου
 Χριστέ, ταῖς παρακλήσεσιν αὐτῆς τοῦ οἰκτιρμούς σου δὸς
 ἡμῖν Ἀγαθέ, ἵνα σὲ δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἰτησις. Ὅτι εὐλόγηταί σου τὸ ὄνομα κτλ.

Σημ. Ὅταν ψάλλεται ὁ Πολυέλαιος καταλιμπάνονται ὁ Ἀμωμος μόνον εἰς
 τὰς Δεσποτικὰς Θεομητορικὰς, καὶ ἐορταζομένων Ἀγίων, ψάλλεται Πολυέ-
 λαιος. Τὰς δὲ Κυριακάς, ἄνευ ἐορταζομένου Ἀγίου ψάλλεται ὁ Ἀμωμος.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΙΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΟΤ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Οὗτος ὁ τρισόβιος πατὴρ ἡμῶν Θεοδόσιος, εἶχε πατρίδα
 τὰς περιφήμους Ἀθήνας· κατὰ δὲ τὸ ὡξβ' ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ,
 γεννηθεὶς ἀπὸ γονεὺς εὐγενεῖς καὶ θεοσεβεῖς, ἀναιράφη ὑπ'
 αὐτῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, καὶ ἐδόθη εἰς σχο-
 λεῖον, διὰ νὰ μάθῃ τὰ ἱερὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα εἰς ὀλίγον
 καιρὸν ἔμαθε, μετὰ τὸ νὰ ἔτυχε δεξιᾶς φύσεως εἶχε δὲ ὁ εὐ-
 λογημένος καὶ πολλὴν εὐλάβειαν εἰς τὰ θεῖα, καὶ ἐσύντρε-
 χεν εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀκούοντας
 τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἀγίων, ἐθαύμαζεν εἰς τὴν προθυμίαν
 καὶ καρτεροψυχίαν ὅπου εἶχαν καὶ ὅπου εὗρισκε τοὺς βίους
 τῶν Ὁσίων, τοὺς ἐδιάβαζε μετὰ μεγάλῃ προσοχῇ, καὶ ἐπο-
 θοῦσε πολλὰ νὰ τοὺς μιμηθῇ εἰς τοὺς ἀγῶνάς τους, καὶ νὰ
 κατορθώσῃ καὶ αὐτὸς τὰς ἀρετάς, ὅπου ἐκατόρθωσαν ἐκεῖνοι·
 καθὼς καὶ ἔγεινε διότι ἀπερνῶντας ὀλίγος καιρὸς, οἱ γονεῖς
 τοῦ ἐπλήρωσαν τὸ κοινὸν χρέος, καὶ εὗρισκοντας εὐκαιρίαν
 ὁ Μακάριος Θεοδόσιος, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν πόθον του,
 χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ διαμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλα
 τοῦ τὰ υπάρχοντα καὶ ἀρνηθεὶς τὸν Κόσμον καὶ τὰ ἐν Κό-
 σμῳ, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καὶ ἐπῆγεν εἰς ἓνα
 ἐνάρετον πνευματικὸν γέροντα, καὶ δοκιμασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ,
 ἔλαβε τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν Μοναχῶν, καὶ ἐδόθη ὅλως
 διόλου εἰς τοὺς ἀσκητικὸς ἀγῶνας, καὶ τόσον ἐπρόκοψεν
 εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν πολιτείαν, ὅπου εἰς ὀλίγον καιρὸν,
 ἀναψεν ὁ θεὸς πόθος εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἐπόθησε νὰ
 ἡσυχάσῃ κατὰ μόνας, διὰ νὰ συνομιλῇ μόνος μετὰ μόνον τὸν
 Θεόν, διὰ μέσου τῆς νοερᾶς προσευχῆς. Ὅθεν καὶ περιερ-
 χόμενος τόπον ἐκ τόπου, καὶ ζητῶν τόπον ἡσυχον, κατήντη-

σεν εἰς τὸν Μωρέαν· καὶ εἰς τὰ ὄρια τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἄργους, εὔρε τόπον ἐρημικὸν καὶ ἀρμόδιον εἰς ἡσυχίαν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ· καὶ παρρυθὺς ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἐργάτης, ἐπρόσθεσε κόπους ἐπάνω εἰς κόπους, καὶ ἀγῶνας ἐπάνω εἰς τοὺς ἀγῶνας, πολιτευόμενος ζωὴν αὐτὸν σχεδὸν καὶ ἀσώματον· διότι ἐμεταχειρίζετο τὴν περιεκτικὴν ἐγκράτειαν, τὴν ἐκτεταμένην νηστείαν, τὰς ὁλονυκτίους ἀγρυπνίας, γονυκλισίας, χαμαικοιτίας, τὸ ἀνένδοτον εἰς τὰς προσευχάς, εἰς τὰς ὁποίας ἐστέκετο ὡσὰν στύλος ἀκλόνητος, τὸ πένθος τὸ παντοτεινόν, τὴν ὑπὲρ ἀνθρώπων ἀκτημοσύνην, τὴν ὑποποιὸν ταπείνωσιν, τὴν πρᾶότητα, τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, τὴν πίστιν τὴν ἀκλινῇ, τὴν κραταίαν ἐλπίδα, τὴν κορωνίδα τῶν ἀρετῶν ἀγάπην, καὶ συντόμως εἰπεῖν ὅλας τὰς ἀρετάς· καὶ ἦτον ξένος τοῦ Κόσμου τούτου καὶ τῶν ἐν Κόσμῳ, καὶ ὅλος οὐράνιος ἀνθρώπος, καὶ ἐπίγειος Ἄγγελος.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡξιώθη νὰ ἴδῃ καὶ θεῖαν ὁπτασίαν, καὶ μίαν νύκτα ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ θεῖος Πρόδρομος, καὶ ἀσπασάμενος αὐτὸν τὸν ἐπαραθάρουσιν εἰς τοὺς πνευματικούς ἀγῶνας, καὶ τοῦ εἶπε νὰ οἰκοδομήσῃ μίαν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομά του, ὑποσχόμενος εἰς αὐτόν, ὅτι θέλει εἶναι βοηθὸς του, καὶ παντοτεινὸς συνοδοιπόρος εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν· ὁ δὲ Ὅσιος αἰσθανόμενος τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὅλου γεμάτον ἀπὸ πνευματικῆν ἀγαλλίαςιν, ἐδόξασεν ἐξ ὅλης του ψυχῆς τὸν Θεόν, καὶ εὐχαρίστησε τὸν τίμιον Πρόδρομον, καὶ ἔλαβε θάρρος μέγαλον εἰς τὸν προκείμενον αὐτῷ ἀγῶνα τῆς ἀσκήσεως, ἄρχισε λοιπὸν καὶ τὸ ἔργον, καὶ θεῖα βοηθεῖα οἰκοδόμησεν ἱερὸν μονήδριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ τιμίου Προδρόμου, τὸ ὁποῖον σώζεται ἕως τῆς σήμερον, χάριτι θεῖα, εἰς τὸν τόπον ἀποπνέον πνευματικῆς εὐωδίας, καὶ γινόμενον αἷτιον κατανύξεως εἰς ἐκείνους, ὁποῦ πηγαίνουν εἰς αὐτὸ μετὰ πίστεως.

Συστένοντας δὲ τὸ ἀσκητικὸν γυμνάσιον, ἔκαμνε τὸν πόλεμον, ὄχι πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἦτο πρὸς ὁμοιοπαθεῖς ἀνθρώπους, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς Κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, καθὼς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, πρὸς τοὺς πονηροὺς δηλ. δαίμονας· ὁθεν ἀγκαλὰ καὶ ἐγὼ δὲν πλατύνω τὸν λόγον διὰ τὴν συντομίαν, ὅμως εἶναι εὐκολὸν εἰς κάθε ἓνα νὰ καταλάβῃ, τί λογῆς ἀγῶνας καὶ πολέμους εἶχεν ὁ γενναῖός φρων Θεοδό-

σιος, μὲ τοιούτους φοβεροὺς καὶ κακομηχάνους ἐχθροὺς, καὶ μὲ πόσῃν κακουχίαν καὶ σκληραγωγίαν ἐβασάνιζε τὸν ἑαυτὸν τοὺς τὴν ζωὴν, διὰ νὰ ὑποτάξῃ τὸ χεῖρον τῷ κρείττονι, ἦτοι τὸ σῶμα εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ νὰ δουλώσῃ τὴν σάρκα τῷ πνεύματι· καὶ κατὰ ἀλήθειαν δὲν ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ, ἀλλὰ θεῖα χάριτι, καὶ τοὺς δαίμονας ἐνίκησε, καὶ τὸ σῶμα ὑπέταξε· καὶ γενόμενος ὅλος πνευματικός, ὅλος ἐνθεός, ἡξιώθη νὰ λάβῃ πλουσίως ἀπὸ τὸν μεγαλόδωρον Θεὸν καὶ ἄρραβῶνα τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, τὴν χάριν τῶν θαυμάτων καὶ ἱαμάτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν, καὶ ὠνομάζετο θαυματουργὸς καὶ ἱαματικός· διότι ἡ ἐνάρετος πολιτεία του ἠκούσθη εἰς ὅλα τὰ μέρη, καὶ ἡ φήμη τῶν θαυμάτων του διεδόθη πανταχοῦ, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ φανερώσῃ εἰς ὅλους τὸν δοῦλόν του καὶ νὰ τὸν δοξάσῃ, καθὼς λέγει ὁ ἴδιος· «ὣ ἐγὼ, τοὺς ἐμὲ δοξάζοντας δοξάσω»· καὶ ὅσον ὁ Ἅγιος ἀπέφυγε τὸν Κόσμον καὶ τὴν δόξαν του, τόσον περισσότερον ὁ Θεὸς τὸν ἔδειχνε θαυμαστὸν καὶ σεβάσιμον· διότι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἐπρόστρεχαν εἰς αὐτὸν ἐκεῖνοι ὁπρὺ ἐβασανίζοντο, ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας, καὶ ταχέως ἐλάμβανον τὴν ἰατείαν· καὶ ἄλλοι μὲν ἀπὸ ἐκείνους ὅπου ἰατρούοντο, ἀκούοντες ἀπὸ τὸν Ὅσιον καὶ πνευματικὴν νοουθεσίαν, ἡ ὁποία ἰατρούει τὰς ἀσθενείας τῆς ψυχῆς, ἦτοι τὰς ἀμαρτίας, (ἀπὸ τὰς ὁποίας συμβαίνουν ταῖς περισσότερες φοραῖς καὶ αἱ ἀσθενεῖαι τοῦ σώματος) ἐπιμελοῦντο διὰ νὰ θεραπεύσουν καὶ τὰς ἀσθενείας τῆς ψυχῆς τους, λαμβάνοντες διπλὴν τὴν ἰατείαν καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ εὐχαριστοῦσαν μέγας τὸν Θεόν· καὶ ἐπιστρέφοντες εἰς τὰ σπήτιά τους, ἐκήρυττον λαμπρῶς τὴν θεῖαν χάριν, καὶ τὴν παρρησίαν ὁποῦ εἶχεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸν Θεόν· ἄλλοι δὲ πάλιν ἀπὸ ἐκείνους παρακινούμενοι ἀπὸ τὰς νοουθεσίας τοῦ Ἀγίου, ὁμοῦ μὲ τὴν σωματικὴν ἀσθένειαν, ἀπέβαλον καὶ τὴν ἡδυπάθειαν τῆς σαρκός, καὶ ἀρνοῦμενοι τὸν Κόσμον καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ, ἐγίνοντο Μοναχοί, καὶ μεταχειριζόμενοι τὴν πολιτείαν τοῦ Ὁσίου ὡς πρωτότυπον, ἐπεριπάτουν προθύμως τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδόν, ὑπακούοντες εἰς τὰς ψυχωφελεῖς του νοουθεσίας, καὶ μιμούμενοι τὰς ἐνθέους του ἀρετάς· καὶ τοιουτοτρόπως διὰ μέσου τῆς ὁδη-

γίας τοῦ Ἀγίου ἐσυστήθη ἐκεῖ, μὲ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, μάνδρα λογικῶν προβάτων.

Ἄλλ' ὁ ἀρχέκακος καὶ φθονερός διάβολος, ὁ ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, δὲν ὑπέφερε νὰ βλέπῃ ταῦτα ἀλλὰ, μεταχειριζόμενος ὄργανα τῆς κακίας του μερικὸς ὑποκριτὰς ὁποῦ ἐφάνοντο κατὰ τὸ σχῆμα, πῶς εἶναι εὐλαβεῖς καὶ καλόγνωμοι, καὶ κατὰ τὸ πρᾶγμα ἦσαν φθονεροὶ καὶ κακότροποι, τοὺς ἐκατάπεισε καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν τότε ἀρχιερέα τοῦ Ἄργους· (ὁ ὁποῖος ἦτον ὁ ἀγιώτατος Πέτρος ὁ σημαιοφόρος, ὁ ἐορταζόμενος τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ τοῦ Μαΐου μηνός)· καὶ ἐσυκοφάντησαν τὸν ὅσιον Θεοδόσιον, πῶς εἶναι μάγος καὶ πλάνος, καὶ μὲ τὰς μαγείας του ἀπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸν ἔχουν εἰς εὐλάβειαν, καὶ γίνεται εἰς πολλοὺς αἵτιος ἀπωλείας· καὶ ἀκούσας ὁ ἀρχιερεὺς ταῦτα, καὶ ἄλλα παρόμοια κατὰ τοῦ Ὁσίου, καὶ συναρπασθεὶς ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ τῶν φθονερῶν ἐκείνων λόγια, ἀπεφάσισε νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του· ἀλλ' εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἔλαβε γράμματα Πατριαρχικὰ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὁποῦ τὸν ἐπροσκαλοῦσαν νὰ ὑπάγῃ τὸ ὀγλιγωρότερον ἐκεῖ, διότι εἶχαν νὰ κάμουν Σύνοδον διὰ μίαν Ἐκκλησιαστικὴν ὑπόθεσιν ἀναγκαίαν καὶ οὕτως ἐποδίσθη τότε ἡ ἐξορία τοῦ Ὁσίου, κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν· ἐπειδὴ καὶ ὁ θεῖος Πέτρος ἐκίνησε παρενθὺς διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν· εἶχεν ὅμως ἀπόφασιν, εὐθὺς ὁποῦ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, νὰ ἐξορίσῃ τὸν Ὁσίον· ἀλλ' ὁ Θεὸς καθὼς τότε τὸν ἐμπόδισε διὰ μέσου τῶν Πατριαρχικῶν γραμμάτων, τοιουτοτρόπως καὶ ὕστερον διὰ μέσου θείας ὁπτασίας ὅχι μόνον ἐμπόδισε τὸν θεῖον Πέτρον ἀπὸ τὴν ἐξορίαν τοῦ Ὁσίου, ἀλλὰ καὶ οἰκονόμησε νὰ φανερωθῇ καλλίτερα ἡ ἀρετὴ τοῦ δούλου τοῦ Θεοδοσίου, καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν παρρησία του, καὶ νὰ δοξασθῇ περισσότερον.

Διότι πηγαίνοντας ὁ Μακάριος Πέτρος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ θεωρῶντας ὁμοῦ μὲ τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν ἱερὰν Σύνοδον, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐκείνην ὑπόθεσιν, εἰς καιρὸν ὅπου ἐτοιμάζετο διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ἐφάνη εἰς τὸ ὄραμά του ὁ ὅσιος Θεοδόσιος, καὶ τοῦ εἶπε· «διὰ τί Δέσποτα, ἐκινήθης ἀδίκως καταπάνω μου; καὶ θέλεις νὰ με ἐξορίσῃς ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν σου, χωρὶς νὰ κάμω κανένα κακόν, οὔτε εἰς τὴν ἀρχιερωσύνην

» σου, οὔτε εἰς ἄλλον τινά; ἤξευρε ὅμως, ὅτι ἐάν με ἐξορίσῃς
 » ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν σου, δὲν θέλεις κάμῃς κανένα κακόν εἰς
 » ἐμέ, ἀλλὰ ἡ ἀρχιερωσύνη σου θέλεις περιπέσῃς εἰς ἐγκλημα
 » ἀμαρτίας, καὶ εἰς τοὺς αἰτίους τῆς τοιαύτης ἐπιβουλῆς, θέ-
 » λεις προξενήσῃς ἀπώλειαν, καὶ εἰς ἐκείνους ὁποῦ σώζονται,
 » μὲ τὴν ἄριν τοῦ Θεοῦ, βλάβην μεγάλην. Ὅθεν παῦσαι ἀπὸ
 » τὸ τοιοῦτον παράνομον ἐπιχείρημα· διότι οἱ δεινοὶ ἐκεῖνοι
 » συκοφάνται φθόνῳ κινούμενοι, εἶπον κατ' ἐμοῦ τὴν ψευ-
 » τικὴν ἐκείνην κατηγορίαν· σὺ ὅμως μὴ κινήθῃς ἔτσι ἀδίκως
 » ἐναντίον μου· διότι καὶ ἐγὼ δοῦλος εἰμαι τοῦ Κυρίου ἡμῶν
 » Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ αὐτὸν μόνον λατρεύω, καὶ εἰς αὐτὸν
 » ἔχω παιδιόθεν ὅλην τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου· καὶ εἰ
 » μὲν παύσης εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ ταύτην τὴν ἁτοπὸν ὁρμήν, καλῶς
 » ἔχει· εἰ δὲ καὶ δὲν παύσης, ὁ Κύριός μου θέλει κάμῃ εἰς σὲ
 » τὴν ἐκδίκησιν. Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς ἀκούσας ταῦτα, τὸν ἠρώτησε·
 » τίς εἶσαι σὺ ὁποῦ διαφέρεςαι τοιουτοτρόπως μὲ ἐμέ; καὶ
 » ἐκεῖνος τοῦ εἶπεν· ἐγὼ εἰμαι ὁ δούλος τοῦ Χριστοῦ Θεοδό-
 » σιος, ὁποῦ παροικῶ εἰς τὰ σύνορα τῆς ἐπαρχίας σου»· ἔξυ-
 » ανήσας δὲ ὁ Μακάριος Πέτρος ἔντρομος, καὶ διαλογιζόμενος
 » ἐκεῖνα ὁποῦ εἶδεν εἰς τὸ ὄραμά του, ἐμετανόησεν εἰς τὴν ἀπό-
 » φασιν ὁποῦ ἔκαμε, διὰ νὰ ἐξορίσῃ τὸν Ὁσίον· εἰς καιρὸν
 » δὲ ὁποῦ ἐδιαλογίζετο ταῦτα, ἦλθεν εἰς αὐτὸν ἕνας ὑπηρέτης
 » τοῦ Πατριάρχου, καὶ τὸν ἐπροσκαλοῦσε νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτόν·
 » διότι εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν ὁποῦ ἔβλεπεν ὁ θεῖος Πέτρος εἰς τὸ
 » ὄραμά του ταῦτα, ἐφάνη ὁ Ὁσίος Θεοδόσιος καὶ εἰς τὸ ὄραμα
 » τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ ἐφάνερωσεν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν,
 » εἰπὼν αὐτῷ, νὰ τὸν παραγγείλῃ νὰ μὴ κινήται ἔτσι ἀδίκως
 » ἐναντίον του, διὰ νὰ μὴ παροργίσῃ τὸν Θεόν, καὶ γένῃ αἷτιος
 » βλάβης εἰς πολλοὺς Χριστιανούς· καὶ ἐρωτῶντάς τον ὁ Πα-
 » τριάρχης, ποῖος εἶναι; τοῦ εἶπεν, ὅτι εἶναι δούλος τοῦ Χρι-
 » στοῦ Θεοδόσιος, ὁποῦ εὐρίσκεται εἰς τὰ ὄρια τῆς ἐπαρχίας
 » τοῦ Ἄργους· ἔξυπνο δὲ γενόμενος ὁ Πατριάρχης, ἐπροσκά-
 » λεσεν εὐθὺς τὸν Πέτρον· ὁ ὁποῖος πηγαίνοντας εἰς τὸν Πα-
 » τριάρχην, καὶ ἐρωτηθεὶς ἀπὸ αὐτόν, ἐάν εὐρίσκεται εἰς τὴν
 » ἐπαρχίαν του τινάς, Θεοδόσιος καλούμενος, καὶ ἐάν ἔδειξεν
 » εἰς αὐτὸν κανένα λυπηρόν; τοῦ ἀπεκρίθη· ναί, ἀγιώτατε Δέ-
 » σποτα, εἰς τὴν ἐπαρχίαν μου εἶναι ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Θεο-
 » δόσιος, καὶ καθ' ἐξῆς τοῦ ἐδιηγῆθη λεπτομερῶς ὅλην τὴν

υπόθεσιν, λέγωντάς του ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα ὅπου εἶδε πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ ὄραμά του· τότε καὶ ὁ Πατριάρχης ἐφανέρωσεν εἰς τὸν Πέτρον ἐκεῖνα ὅπου εἶδε καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸ ὄραμά του· καὶ οὕτως ἐπληροφορήθησαν καὶ οἱ δύο, ὅτι εἶναι Ἅγιος ὁ Θεοδόσιος, καὶ ὅτι ἔχει μεγάλην παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν. καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, τὸν ἀξίως δοξάζοντα τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας· ἔπειτα παρήγγειλεν ὁ Πατριάρχης τὸν θεῖον Πέτρον, ὅτι ὁπότεν ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, νὰ προσφέρῃ ἐκ μέρους του εὐλαβῶς μετάνοιαν εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ νὰ τοῦ εἰπῇ νὰ πρεσβεύῃ ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς Κύριον. Καὶ πάλιν τὴν ἡμέραν ὅπου ἤθελε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ Μακάριος Πέτρος, τοῦ παρήγγειλεν ἐκ δευτέρου ὁ Πατριάρχης τὰ ἴδια.

Ὅθεν πηγαίνοντας ὁ θεῖος Πέτρος εἰς τὸν Μωρέαν, δὲν ἠθέλησεν νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλο μέρος, πρὸ τοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ὅσιον Θεοδόσιον, καὶ διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ Πατριάρχου, καὶ διὰ νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Ἅγιον, διὰ τὴν ἔξοριαν ὅπου ἐμελέτησε νὰ τοῦ κάμῃ ἐξ ἀπάτης. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐπρογνώρισε τὸν ἐρχομὸν τοῦ ἀρχιερέως, (διότι ἠξιώθη νὰ λάβῃ ἐκ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ προορατικὸν χάρισμα)· καὶ βάνοντας ἀναμμένα κάρβουνα εἰς τὸ κουκούλιόν του, καὶ πέρνοντας θυμίαμα εἰς τὸ χέρι του, ἐπῆγεν εἰς προὔπαντησιν τοῦ ἀρχιερέως, καὶ πλησιάζοντας εἰς αὐτόν, ἔβαλε τὸ θυμίαμα ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα, καὶ εὐγῆκεν εὐωδία ἄρρητος, καὶ τὸ κουκούλιον· ὃ τοῦ θαύματος! δὲν ἐκαύθη παντελῶς, ἀλλὰ μὲ αὐτὸ ἐθυμιάζε τὸν ἀρχιερέα· ὁ ὁποῖος βλέπωντας τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος, καὶ θαυμάσας, ἐκατάλαβεν ὅτι εἶναι ὁ Ὅσιος, καὶ καταβαίνοντας εὐθύς ἀπὸ τὸ ἄλογον ἔδραμεν εἰς ἀσπασμὸν Ὁσίου, ὅστις ἀφίνοντας τὸ κουκούλιον ἀπὸ τὸ χέρι του, ἐπρόσπεσεν εἰς τὸν ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ὑπεδέχθη εὐλαβῶς· τότε ὁ θεῖος Πέτρος δοξάζοντας τὸν Θεόν, ἐζήτηε συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Ὅσιον διὰ τὰ προλαβόντα, καὶ προσφέροντας ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ Πατριάρχου μετάνοιαν εἰς αὐτόν, τοῦ ἀνήγγειλεν ἐκεῖνα ὅπου τοῦ παρήγγειλεν ὁ Πατριάρχης. Ὁ δὲ Ὅσιος ἀνταποκρινόμενος εἰς αὐτὸν μὲ μεγάλην ταπεινοφροσύνην καὶ διὰ λόγου καὶ διὰ σχήματος καὶ διὰ πράγματος ἀναψε περισσότερον τὴν κατὰ Θεὸν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τοῦ ἀρχιερέως. Ὅθεν καὶ χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ

τὸν ἐχειροτόνησε κατὰ τάξιν διάκονον, καὶ ἔπειτα ἱερέα· καὶ μετ' ὅλον ὅπου ὁ Ὅσιος διὰ τὴν ἄκραν ταπεινοφροσύνην ἐπαραιτεῖτο εὐλαβῶς τὴν χειροτονίαν· καὶ ἀπὸ τότε καὶ εἰς τὸ ἕξῃς ὁ σοφὸς ἐκεῖνος ἀρχιερεὺς εἶχε τὸν Ὅσιον κανόνα καὶ τύπον ἀρετῆς καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἰς τοὺς ἀκολούθους του μὲ τὸ νὰ ἐγνώρισε πραγματικῶς, πόσον εἶναι πιστότερα τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ἀκοήν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ φήμῃ τοῦ Ἁγίου ἔδραμε περισσότερον εἰς τὸν Κόσμον, καὶ διότι ἐκεῖνοι ὅπου ἐθεραπεύοντο ἀπὸ διαφορῶν ἀσθενείας ἐκέρυττον πανταχοῦ τὰς ἰατρείας· καὶ διότι ὁ θεῖος Πέτρος, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εὐφήμιζον λαμπρῶς τὴν ἀγιότητα τοῦ Ὁσίου, καὶ τὴν πρὸς Θεὸν παρρησίαν του, διὰ τοῦτο δὲν ἦτο κανένας ἀσθενὴς ὅπου νὰ μὴ ἐπεκαλεῖτο μετὰ πίστεως τὸν Ὅσιον εἰς βοήθειαν, καὶ νὰ μὴ ἐλάμβανε ταχέως τὴν θεραπείαν· εἰς τρόπον ὅπου, ἔγεινεν ὁ Ὅσιος φανερός τοῖς πᾶσι καὶ ποθητός· ὅθεν καὶ ἀναφανείς εἰς ὅλους ἐτοιμύτατος βοηθὸς εἰς τὰς ἀσθενείας καὶ ἀνάγκας τοὺς, ἐπροξενούσεν εἰς αὐτοὺς καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν.

Ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ ἦλθεν ὁ Ἅγιος εἰς γῆρας βαθύ, καὶ ἔπρεπε καὶ αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος νὰ πληρώσῃ τὸ κοινὸν χρέος, καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἀντιμισθίαν τῶν πολλῶν ἰδρώτων καὶ ἀγώνων του, πρωτίτερα ἀπὸ τὴν τελειωσὶν του τρεῖς ἡμέρας, τοῦ ἀποκαλύπτει ὁ Θεὸς τὴν μετὰστασίν σου· ὅθεν προσκαλέσας τοὺς μαθητάς του, τοὺς ἔκαμε πολλὰς νουθεσίας περὶ τῆς κατὰ Θεὸν πολιτείας, καὶ φανερώσας εἰς αὐτοὺς τὸν θάνατόν του, τοὺς ἐπαρηγόρησε πολλὰ διὰ τὸν χωρισμὸν του, ὑποσχέθη εἰς αὐτούς, ὅτι θέλει εἶναι πάντοτε ἐνωμένος πνευματικῶς μὲ αὐτούς· ἐκεῖνοι δὲ ἔκλαιον καὶ ᾠδύροντο πολλὰ διὰ τὴν στέρησιν τῆς ἀγγελικῆς του συνομιλίας· ἀλλ' ἔπειδὴ καὶ ἐφθασεν ἡ τρίτη ἡμέρα, ἀσπασάμενος αὐτοὺς, καὶ εὐχαριστῶν καὶ δοξάζων τὸν Θεόν, ὕψωσε τέλος πάντων, τὰς χεῖράς του εἰς τὸν Θεόν, καὶ λέγωντας τό. Κύριε εἰς χεῖράς σου παρατίθημι τὸ πνεῦμά μου, παρεδωκε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ τῇ ἐβδόμῃ τοῦ Αὐγούστου μηνός.

Μαθὼν δὲ ὁ θεῖος Πέτρος τὸν θάνατόν του, συνέδραμεν ὁμοῦ μὲ ὅλους τοὺς κληρικοὺς καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ, καὶ ἐτοιμάζοντες ὅλα τὰ πρὸς ταφὴν ἀρμόδια, ἔθαψαν εὐλαβῶς

τὸ τρισόλβιον αὐτοῦ λείψανον εἰς τὸν ναὸν τοῦ τιμίου Προδρόμου, καὶ ὅσοι ὁσθενεῖς ἐπρόστρεξαν μετ' εὐλαβείας εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸν ἐπεκαλοῦντο μετὰ πίστεως εἰς βοήθειαν, κατακλινόμενοι ἐπάνω εἰς τὸν τάφον του, ἐσηκόνοντο ἐκεῖθεν ὑγιεῖς, δοξάζοντες τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Ἅγιον· ὅθεν καὶ οἰκοδόμησαν Ναὸν εἰς τὸ ὄνομά του· καὶ ἀπὸ τότε ἕως τῆς σήμερον ἐκεῖνος ὁ θεῖος Ναὸς εἶναι παντοπινὸς ποταμὸς θαυμάτων καὶ ἰαμάτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θέλω διηγηθῶ ὀλίγα τινὰ πρὸς πνευματικὴν εὐφροσύνην τῶν φιλαρέτων.

Ἀφ' οὗ ἀπέρασεν ἱκανὸς καιρὸς, καὶ οἱ Μοναχοὶ ὁποῦ ἐκεῖ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὀλιγόστευαν, ἐπειδὴ καὶ οἱ μαθηταὶ Ὁσίου ἀπῆλθον πρὸς Κύριον, καὶ ἄλλοι δὲν ἐπήγαιναν νὰ κατοικήσουν ἐκεῖ, μὲ τὸ νὰ μὴ εὗρετο εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον κἀνένα ἀπὸ τὰ χρειώδη τοῦ σώματος, ἔμεινεν ὁ ἀσκητικὸς ἐκεῖνος τόπος, ἔρημος ἀπὸ Μοναχούς· ὅμως οἱ Χριστιανοί, ἐκεῖ πλησίον καὶ μάλιστα οἱ Ναυπλιεῖς ἔχοντες πόθον πνευματικὸν πολὺ πρὸς τὸν Ἅγιον, δὲν ἀπέλειπον ἀπὸ τὸ νὰ προστρέχουν ἐκεῖ κάθε ἡμέραν, διὰ νὰ δοξάζουν τὸν Κύριον καὶ τὸν Ὁσιον αὐτοῦ με ὕμνους καὶ ψαλμοὺς καὶ ᾠδὰς πνευματικὰς, καὶ νὰ ἐπιτελοῦν τὴν θεῖαν ἱερουργίαν.

Ὅθεν καὶ μίαν φορὰν εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ ἀπὸ τὸ Ναύπλιον πέρνοντες ἕνα ἱερέα, καὶ ὅλα τὰ χρειώδη, ἐκίνησαν ἕνα λαὸν πρῶτ', διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐλθόντες εἰς τὸν ναὸν εἶδον ἕνα ἱεροπρεπῆ γηραλέον ὁποῦ ἔστεκεν εἰς τὴν πόρταν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκράτει ῥάβδον εἰς τὰ χέρια του, καὶ ἐνόμισαν, ὅτι ἐδιάβαζε τὴν ἀκολουθίαν τῶν ὡρῶν, καὶ ἤθελε νὰ ἱεουργήσῃ, καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐπέτυχαν τὸν σκοπὸν τους. πηγαίνοντες δὲ ἐκεῖ, δὲν ἤυραν κἀνένα, καὶ ἐσκέφθησαν, ὅτι ἦτον θεῖα ὁπτασία, διότι ὁ ναὸς ἦτον γεμάτος ἀπὸ εὐωδίας ἄρρητον· διὸ καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον ἐχάρησαν πολλὰ· ἀλλ' ἕως ὁποῦ νὰ ἐτοιμασθῇ ὁ ἱερεὺς, ἔφθασαν ἄλλοι Χριστιανοὶ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πρῶτους οἱ ὅποιοι ἤθελαν νὰ ἱεουργήσῃ ὁ ἐδικὸς τους ἱερεὺς· οἱ δὲ πρότερον ἐλθόντες, κινούμενοι ἀπὸ τὸν ζῆλον τοῦ Ἁγίου, καὶ μάλιστα θερμανθέντες ἀπὸ τὴν ὁπτασίαν ὁποῦ εἶδον ἐναντιώθησαν εἰς αὐτούς, θέλοντες νὰ ἱεουργήσῃ ὁ ἐδικὸς τους ἱερεὺς, καὶ διαφερόμενοι ὥραν

πολλὴν τὸ ἕνα μέρος καὶ τὸ ἄλλο ἔξω εἰς τὰ προαύλια τοῦ ναοῦ, δύο νέοι ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν μίαν συνοδίαν, καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλην φιλονεικοῦντες εὐγαλαν τὰ ὅπλα τους, καὶ κατεβάζοντες τα με μεγάλην ὁρμὴν, διὰ νὰ φονεύσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, θεῖα βοήθειά, καὶ χάριτι τοῦ Ὁσίου, ἐπέταξε μία περιστέρα εἰς τὸ μέσον τῶν δύο σπαθίων, ὥσάν νὰ τὴν ἔρριψε τινὰς ἐκ τοῦτο καὶ ἐδέχθη τὴν πληγὴν τῶν σπαθίων, καὶ ἔπεσε δύο κορμάτια ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο νέων, χωρὶς νὰ βλαφθοῦν τελείως οἱ νέοι· οἱ ὅποιοι βλέποντες τὸ θαῦμα καὶ στοχαζόμενοι τὴν ἐπίσκεψιν ὁποῦ ἔκαμεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἅγιος ἔρριψαν τὰ ὅπλα κατὰ γῆς, καὶ ἐναγκαλισθέντες ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἡσπασθησαν ἀναμεταξύ τους, δοξάζοντες τὸν Ἅγιον ὁποῦ τοὺς ἐλύτρωσε παραδόξως ἀπὸ τὸν τοιοῦτον κίνδυνον· ὁμοίως καὶ οἱ λοιποὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ ἐκατανύχθησαν καὶ μετὰ θερμῶν δακρῶν εὐχαριστοῦντες τὸν Θεόν, ἐσυμφώνησαν καὶ με βουλὴν κοινήν, ὁ μὲν ἕνας ἱερεὺς ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ὁσίου, ὁ δὲ ἄλλος εἰς τὸν ναὸν τοῦ τιμίου Προδρόμου· καὶ οὕτω με ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην καὶ κοινήν πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίαν ὑπέστρεψαν εἰς τὰς οἰκίας τους· καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα ἐγένεεν εἰς πάντας τύπος, καὶ ἐὰν ἐπήγαιναν εἰς τὸ ἕξῃς δύο συνοδία με δύο ἱερεῖς, δὲν ἐφιλονεικοῦσαν πλέον ἀνάμεσόν τους, ἀλλὰ ὁ ἕνας ἱερεὺς ἱεουργοῦσεν εἰς τὸν ἕνα ναόν, καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὸν ἄλλον με ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν.

Ἐνας εὐγενὴς ἀπὸ τὸ Ναύπλιον Νικόλαος ὀνόματι, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τὸ μεσημέρι, σκέκοντας εἰς τὸ μέσον τοῦ σπητιοῦ του, ἔξαφνα ἐγένεεν ἡμίξηρος, καὶ τὸ μισὸν μέρος τῆς κεφαλῆς του ὁμοῦ με τὸ ἕνα μάτι καὶ αὐτί, με τὸν ἕνα ὦμον καὶ τὸ χεῖρ του, καὶ με τὸ ἕνα πλευρὸν καὶ τὸ πόδι του, ἔμειναν παντελῶς ἀναισθητὰ καὶ ἀνενέργητα, καὶ ἐγένεε θέαμα ἐλεεινόν. Ὅθεν ἡ γυναῖκά του, ὁ ἀδελφὸς του καὶ οἱ ἄλλοι συγγενεῖς του συλλυπούμενοι καὶ συμπονοῦντες ἐπροσκάλεσαν τοὺς πλέον ἐξαιρέτους ἰατροὺς, καὶ ἐζήτησαν βοήθειαν ὅμως ὅσα καὶ ἂν ἔκαμαν οἱ ἱατροί, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τοῦ κάμουν καμμίαν θεραπείαν· τέλος πάντων, συμβουλευόμενοι με εὐλαβεῖς καὶ ἐναρέτους ἄνδρας, ἀπεφάσισαν νὰ προστρέξουν εἰς τὸν ἱαματικὸν Θεοδόσιον· καὶ ἐτοιμάσαντες ἕνα κρεβάτι, ἔβαλαν τὸν

ἀσθενῇ, καὶ πηγαίνοντες τον βαστακτόν, τὸν ἔθεσαν εἰς τὸν ναὸν Ὁσίου· καὶ τελέσαντες ὁλονύκτιον προσευχὴν καὶ δοξολογίαν καὶ τὸ πρῶτὴν θεῖαν Ἱερουργίαν, ἐπεκαλέσθησαν μετὰ πίστεως τὸν Ἅγιον εἰς βοήθειαν· καὶ μετὰ τὸ δειλινὸν σηκώσαντες αὐτὸν μὲ τὸ κρεββάτι, τὸν ἔφερον ἕως κοντὰ εἰς τὸ κάστρον τοῦ Ναυπλίου, καὶ τὸν ἄφησαν ἐκεῖ, διὰ τὰ ἀναπαυθῶν ὀλίγον· ἔπειτα θέλοντες νὰ τὸν σηκώσουν πάλιν, εὐθύς ἐσηκώθη ἐκεῖνο· μόνος ἀπὸ τὸ κρεββάτι, λέγων· Ἄγιε τοῦ Θεοῦ Θεοδόσιε βοήθει μοι· καὶ σταθεῖς εἰς τοὺς πόδας ὀρθός· ὦ θαῦμα! ἐγνώρισε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὁλον ὑγιῇ, καὶ δὲν εἶχε πλέον κανένα σημεῖον ἀπὸ τὸ πάθος ἐκεῖνο, καὶ οὕτω περιπατῶντας μὲ τοὺς πόδας του, ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ Ναύπλιον, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον, καὶ ἔμεινεν ὑγιὴς ἕως τέλους, κάμνωντας πολλὰς ὁδοιπορίας καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης· εἰς διαφόρους τόπους, καὶ κηρύττων εἰς ὅλους τὸ παράδοξον θαῦμα, ὅπου ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ὁ μέγας Θεοδόσιος.

Καὶ ἓνας εὐλαβὴς ἱερεὺς ἀπὸ τὸ Ναύπλιον ἀτόνως καλούμενος, ἡσθένησε πολλὰ, καὶ ἦτον κλινήρης πολὺν καιρὸν, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἦτο κατάκοιτος, ἐφύτρωσε καὶ ἓνα πάθος εἰς τὸ δεξιὸν τοῦ πλευρόν, τὸ ὁποῖον ἐπρίσθη πολλὰ, καὶ τοῦ ἔδιδε πόνους σφοδρούς· ὅθεν καὶ ἔχων τὸ πάθος ἐκεῖνο ἀνεράπευτον, ἐμάζωξε τὸ ἓνα τοῦ πόδι καὶ ἔμεινε κουτσός· λοιπὸν ἀπελπισθεὶς ἀπὸ ἀνθρωπίνην βοήθειαν, κατέφυγεν εἰς τὸν Ὁσίον· μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ ὑπάγῃ μὲ τοὺς πόδας του, ἐφέρθη καὶ αὐτὸς φορτωμένος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου· καὶ ἄφ' οὗ ἔγεινε ἡ συνειθισμένη ἀγρυπνία, καὶ ἡ θεία λειτουργία, ἡτοιμάσθησαν οἱ συγγενεῖς του νὰ τὸν φορτώσουν πάλιν ἐπάνω εἰς τὰ ζῶα, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σπῆτὶ του· ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς γνωρίζοντας εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ θεϊκῆς δυνάμιν καὶ θαρρῶντας εἰς τὴν χάριν τοῦ Ὁσίου δὲν ἠθέλησεν, ἀλλὰ ἄρχισε ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ περιπατῇ, καὶ δυναμωθείς μὲ τὴν πρὸς τὸν Ὁσίον πίστιν, ἐπῆγε μὲ τοὺς πόδας ἕως κοντὰ εἰς τὸ Ναύπλιον καὶ ὅσον ἐπεριπάτει, τόσον ἐδυνάμωνε περισσότερον, ἕως ὅτου αἰσθάνθη τελείαν τὴν ὑγείαν καὶ τὴν δύναμιν· καὶ ὁ πρὸ μικροῦ ἀκίνητος, ἐπεριπάτησεν ἀνεμποδίσιμος τὸ διάστημα τῶν ἑξὶ μιλίων, ὅπου εἶναι ἀπὸ τὸν ναὸν

τοῦ Ὁσίου, ἕως εἰς τὸ Ναύπλιον, καὶ ἐπῆγε μὲ τοὺς πόδας του, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Καὶ ἄλλος τις Ναυπλιώτης εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος Μιχαὴλ καλούμενος, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιά του, ἐκεῖ ὅπου ἔτρωγαν, βλέπει τὸ μάτι τῆς γυναικὸς τοῦ ὁλον κοκκίνισμένον ἀπὸ μέσα, καὶ τὸ ἄνωθεν μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ της, πρισμένον, καὶ τῆς λέγει· τί ἔπαθες; καὶ ἐκείνη τοῦ ἀπεκρίθη· δὲν ἤξεύρω τί μοῦ ἐσυνέβη ἔξαφνα, καὶ πάσχω κακῶς; καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπρίσθη πολλὰ τὸ πάθος ἐκεῖνο καὶ εὐγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ μάτι της, ὥσάν μία μεγάλη ῥόγα σταφυλίου κόκκινη, καὶ ἐμπόδισε τὴν ὄρασιν τοῦ ματιοῦ της· ὅθεν προσκαλέσας τοὺς πλέον ἐμπείρους ἰατροὺς, καὶ ἀπελπισθεὶς ἀπὸ αὐτοῦ, ἐπρόστρεξεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἱαματικοῦ Θεοδόσιου, καὶ αὐτὸς ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκά του, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἱερεῖς καὶ λαϊκοὺς καὶ τελέσαντες ὁλονύκτιον δέησιν καὶ τὴν θεῖαν Ἱερουργίαν, ὑπέστρεψαν εἰς οἰκίαν τους· καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην, πίπτοντες εἰς τὸ κρεββάτι τους διὰ τὰ κοιμηθῶν, ὁ μὲν ἄνδρας αὐτῆς ἀπὸ τὴν λύπην του καὶ ἀπὸ τὸν κόπον τῆς ὁδοιπορίας, ἀπεκοιμήθη εὐθύς· ἡ δὲ γυναῖκα στραφεῖσα, ἐκοίταξε τὴν εἰκόνα τοῦ Ὁσίου ὅπου ἦτον ἀντικρὺ αὐτῆς, καὶ τὸν ἐπεκαλέσθη ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς νὰ τὴν θεραπεύσῃ, καὶ εὐθύς ὁ τανὺς εἰς βοήθειαν καὶ θαυματουργὸς Θεοδόσιος ἐφάνη εἰς αὐτήν, ὥσάν νὰ εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν εἰκόνα, κρατῶντας ῥάβδον εἰς τὸ χέρι του, καὶ ἐπῆγε κοντὰ εἰς αὐτήν, καὶ σφογγίζοντας μὲ τὴν ἄκραν τοῦ κουκουλίου του τὸ πάθος τοῦ ματιοῦ της, εἶπε, γύναι, σὺ μὲν ὁμοῦ μὲ τὸν ἄνδρα σου ἤλθετε εἰς τὸν ναόν μου, παρακαλοῦντες μετὰ πίστεως τὰ τύχετε βοηθείας, ἰδοὺ λοιπὸν ὅπου ἤλθον καὶ ἐγὼ εἰς τὴν οἰκίαν σας διὰ νὰ σοῦ δώσω τὴν ὑγείαν καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔγεινεν ἄφαντος· ἐκείνη δὲ παρעνθὺς ἡσθάνθη τὸ μάτι της ἐλεύθερον ἀπὸ τὸ πάθος, καὶ βάλλουσα τὸ χέρι της εἰς αὐτό, καὶ εὐρίσκουσα αὐτὸ τελείως ὑγιὲς ἐφώνασε τὸν ἄνδρα της· καὶ ἐκεῖνος ἐξυπνήσας ἔξαφνα, καὶ ἐρωτῶντάς τὴν τί ἔπαθε; τοῦ εἶπεν· ὅτι ὁ μέγας Θεοδόσιος ἐφάνη τώρα εἰς ἐμέ, καὶ μὲ ἰάτρευσε· καὶ πηδήσας ἐκεῖνος εὐθύς ἀπὸ τὸ κρεββάτι, καὶ ἀνάψας φῶς, καὶ ἰδὼν τὸ θαῦμα ὅπου ἔκαμε ὁ Ἅγιος εἰς τὴν γυναῖκά του, τρέχωντας ἐπῆγεν εἰς τὸν ἐφημέριον τῆς ἐκκλησίας τους, καὶ διηγού-

μενος εἰς αὐτὸν τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγίου, τοῦ εἶπε νὰ ἀνοίξῃ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ προσκαλῶντας τοὺς Ἱερεῖς ὁμοῦ μὲ ἄλλους λαϊκοὺς, καὶ φέροντας κηρία καὶ λάδι καὶ θυμίαμα, ἀπέδωκαν εἰς τὸν Ἅγιον ὁλονύκτιον τὴν εὐχαριστίαν, καὶ τὸ πρῶτ' ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ θεία λειτουργία, ἐπῆρε τοὺς προσκυνητάς εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τοὺς ἐφείλευσε πλουσιοπαρῶς καὶ ἔδωκεν ἱκανὴν ἐλεημοσύνην καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς κηρύττωντας εἰς ὅλους τὴν θαυματουργίαν τοῦ Ὁσίου, καὶ δοξάζων τὸν Θεόν.

Καὶ ἄλλος τις ἀρβανίτης τὸ γένος, πάσχων κακῶς ἀπὸ τὸ πάθος τῆς δυσουρίας καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κάμῃ τὸ οὖρὸς του ἡμέρας πολλάς, ἐπρίσθη ἡ φοῦσκά του, καὶ εἶχε πόνους δεινούς· μεταχειριζόμενος δὲ διάφορα ἰατρικά, δὲν ἔλαβε καμμίαν ὠφέλειαν· ἀλλ' ὅσον ἀπέρνα ὁ καιρὸς, τόσον σφοδροτέρους πόνους ἠσθάνετο· ὅθεν ἐπρόστρεξε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου, καὶ μένοντας ἐκεῖ τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, ἐδέετο τοῦ Ὁσίου μετὰ θερμῶν δακρύων, διὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ· καὶ τὴν τρίτην νύκτα ἐφάνη εἰς τὸ ὄραμά του ὁ θαυματουργὸς Θεοδόσιος· καὶ ἐγγίζοντάς τον εἰς τὸ πάθος μὲ τὴν ράβδον του, εἶπε πρὸς αὐτόν, εὐχα ὀγλίγωρα ἔξω ἀπὸ τὸν ναὸν μου, διὰ τὴν ἀνάγκη σου καὶ ἐξυπηρέτας ἐντρομος ὁ ἀσθενής, εὐγῆκε τρέχοντας ἔξω ἀπὸ τὸν ναόν, καὶ ἐστάθη ὥραν πολλὴν χύνοντας τὸ οὖρὸς του, καὶ οὕτως ἐξεπρίσθη, καὶ οἱ πόνοι ἔπαυσαν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν κατοικίαν του ὑγιής, εὐχοριστῶντας τὸν Ἅγιον.

Καὶ ἓνας πλούσιος ἀπὸ τὰ μέρη τῆς δύσεως, ὑποφέρων τοὺς πόδας του ἀπὸ πάθος ἀνιάτρευτον, καὶ μένοντας ἀκίνητος πολὺν καιρὸν, ἐπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου καὶ ἐπικαλεσάμενος αὐτὸν μετὰ πίστεως, ἔλαβεν ὀγλίγωρα τὴν θεραπείαν, καὶ ὑποστρέφοντας μὲ τοὺς πόδας του εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔκατεσκεύασεν ἀπὸ ἀσῆμι δύο πόδας ἴσους εἰς τὸ μέγεθος μὲ τοὺς ἐδικούς του ὅπου ἐθεραπεύθησαν, καὶ τοὺς ἀφιέρωσεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ὁσίου πρὸς εὐχαριστίαν καὶ ἐνθύμησιν παντοτινὴν τοῦ θαύματος.

Καὶ ἄλλος εὐγενὴς ἀπὸ τὴν Βενετίαν, ἐρχόμενος εἰς τὸ Ναύπλιον ἐξουσιαστής πρὸς καιράν, κατὰ τὴν συνήθειαν, ἔχοντας γυναῖκα στεῖραν, καὶ λυπούμενος πολλὰ διὰ τὴν ἀτεκνίαν, ὡς ἤκουσε τὰ πολλὰ καὶ διάφορα τοῦ Ἁγίου, ἐπῆγε καὶ αὐτὸς

ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκά του εἰς τὸν ναόν του, καὶ ἐπαρακάλεσαν τὸν Ἅγιον καὶ οἱ δύο μετὰ πίστεως, διὰ νὰ τοὺς δώσῃ τέκνον, ὑποσχόμενοι νὰ τὸ ὀνομάσουν Θεοδόσιον καὶ εἰσακούων τὴν δέσιν τους ὁ Ἅγιος, τοὺς ἔδωκε τέκνον, καὶ τὸ ὀνόμασαν Θεοδόσιον, τὸ ὁποῖον πολιτευόμενον ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν εὐγενῶν τῆς Βενετίας, αὐτὸ μόνον ἐκαλεῖτο Θεοδόσιος εἰς δόξαν Θεοῦ, τοῦ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν (λέγει ὁ συγγραφεὺς) ἓνας εὐγενὴς ἀπὸ τὸ Ναύπλιον, Γεώργιος τὸ ὄνομα, οἰκίαν, ἀπὸ τῶν Βουζικίων, ἀνδρείος πολλὰ καὶ ἐπιδέξιος εἰς τοὺς πολέμους, καὶ διὰ τοῦτο φοβερὸς μὲν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἡγαπημένους δὲ πολλὰ ἀπὸ τὴν Ἀριστοκρατίαν τῆς Βενετίας, καὶ διὰ τὰς πολλὰς του ἀνδραγαθίας τιμηθεὶς μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ, εἰς τὸν καιρὸν ὅπου εἶχαν πόλεμον οἱ Βενετῖανοι μὲ τοὺς λοιποὺς βασιλεῖς τῆς Δύσεως, ἔλαβε μεγάλην φήμην καὶ δόξαν διὰ τὰς θαυμαστάς καὶ μεγάλας νίκας ὅπου ἔκαμνε· καὶ μίαν ἡμέραν τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ὅπου ἔπαυσαν ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ τὰ δύο στρατεύματα, καὶ ἡσύχαζαν μέσα εἰς τὰς σκηνάς των, ἓνας στρατηγὸς καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν, Γερμανὸς κατὰ τὸ γένος μεγάλωσμος καὶ ἀνδρείος πολλὰ, γεμάτος ἀπὸ φθόνον καὶ κακίαν ἐναντίον τοῦ Ποζίκη, ἀρματωθεὶς μὲ ὅλα του τὰ ἄρματα, καὶ καρββαλικεύων ἓνα καλὸν ἄλογον, ἐπῆγεν εἰς τὰ τζαθήρια τοῦ στρατεύματος τῶν Βενετῖανων, καὶ ἐφώναζε, ποῦ εἶναι ὁ Γεώργιος ὁ Ποζίκης; ἃς εὐγὴ νὰ πολεμήσωμεν οἱ δύο μας ὡς ἤκουσε δὲ ταῦτα ὁ Γεώργιος, ἔχων μεγάλην πίστιν εἰς τὸν ἅγιον Θεοδόσιον, ἐσηκώθη παρעνθὺς ὀρθὸς καὶ εὐγάνωντας τὸ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς του ἐσφράγισε τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ τρεῖς φοραὶς, εἰπὼν ἐξ ὅλης του ψυχῆς· «μέγα μου Θεοδόσιε, ἔλα τὴν ὥραν ταύτην ἀπὸ τὸ Ναύπλιον καὶ βοήθησόν με τὸν δοῦλόν σου· ἔπειτα ἀρματωθεὶς καὶ αὐτός, καὶ καρββαλικεύοντας τὸ ἄλογόν του, εὐγῆκεν εἰς τὸν πόλεμον· ὁμοῦ δὲ Γερμανὸς ἐσφάλισε τὴν περικεφαλαίαν του καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ προσώπου του· ὁ δὲ Ποζίκης δὲν ἐκαταδέχθη νὰ τὴν κλείσῃ, ἀλλὰ τὴν ἄφησεν ἀνοικτήν. Καθὼς λοιπὸν ὤρμησαν καὶ οἱ δύο, ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, βλέποντας ὁ Γερμανὸς τὸ μέτωπον τοῦ Ποζίκη γυμνόν, τὸν ἐκτύπησεν ἐκεῖ μὲ τὸ κοντάρι του, καὶ ἔσχισε μὲν

τὸ δέσμα τοῦ μετώπου του, καὶ ἐπλήγωσεν ὀλίγον καὶ τὸ κόκαλον, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐσάλεψε παντελῶς ἀπὸ ἐκεῖ, ὁποῦ ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον· ὅθεν φωνάζοντας ὁ Ποζίκης· «Ὁ Θεὸς Θεοδοσίου βοήθει μοι», ἐκτύπησε μὲ τὸ κοντάρι του τὸν Γερμανὸν εἰς τὸ στῆθος, καὶ εὐθὺς τὸν ἔρριψεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἄλογόν του κατὰ γῆς ὑπτίον, καὶ καταβαίνοντας ἀπὸ τὸ ἄλογόν του, ἔκοψε τὴν κεφαλὴν, καὶ δένοντας τοὺς πόδας του εἰς τὸ ἄλογόν του, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν δοῦλόν του, διὰ νὰ τὸν σύρῃ κατὰ γῆς ἔμπροσθεν ἀπὸ τὰς σκηνὰς τῶν δύο στρατευμάτων· αὐτὸς δὲ καββαλικεύοντας πάλιν τὸ ἄλογόν του, καὶ κρατῶντας εἰς τὸ χέρι του τὸ μέρος, ὁποῦ ἀπέμεινεν ἀπὸ τὸ κοντάρι του, τὸ ὁποῖον ἐσυγτρίφθη εἰς τὸ στῆθος τοῦ Γερμανοῦ, καὶ περιτριγυρίζοντας τὰς σκηνάς, ὁποῦ ἐσύρσεν ὁ ἐχθρὸς ἀπὸ τὸν δοῦλόν του, ἔκαμε λαμπρῶς τὸν θρίαμβον καὶ τὴν ἐπίδειξιν τῆς νίκης· ἔπειτα πηγαίνοντας εἰς σκηνάς του, ἔστειλε τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κονταρίου ὁποῦ ἀπέμεινεν· καὶ ἔκαμε μίαν λαμπάδα μεγάλην καὶ ἀγοράζοντας καὶ ἄλλα εἶδη ἀρμόδια εἰς εὐπρέπειαν τοῦ σεβασμίου· ναοῦ τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου, τὰ ἔστειλεν εἰς αὐτὸν μετὰ εὐχαριστίας πολλῆς.

Εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Ἀργου, ἦτον ἓνας Ἀγαρηνὸς Βοτ-βόδας κατὰ τὴν γλῶσσάν τους καλούμενος, καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θέρους περιερχόμενος ὁμοῦ μὲ τοὺς γραμματεῖς του ὅλα τὰ ἐσπαρμένα χωράφια, τὰ ἀπεδεκάτονε, καὶ τὰ ἔγραφε, καὶ ἐρχόμενος εἰς ἓνα μικρὸν χωρίον Ζαλέβην ὀνομαζόμενον, καὶ κάμνοντας καὶ ἐκεῖ τὸ διατεταγμένον, ἔφθασεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτον ἐκεῖ τόπος ἀρμόδιος, διὰ νὰ φάγῃ καὶ νὰ ἀναπαυθῇ ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ εἶδεν ἀπὸ μακρὰν τὸν ναὸν τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου, εἶπεν εἰς τοὺς γραμματικούς του, (οἱ ὁποῖοι ἦσαν Χριστιανοί)· ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν σας, διὰ νὰ γευματίσωμεν ἐκεῖ, καὶ νὰ ἀναπαυθώμεν, ἕως νὰ ἀπεράσῃ ἡ καὺσις, καὶ τὸ δειλινὸν εὐγαίνομεν πάλιν εἰς τὸ ἔργον μας, καὶ πηγαίνοντας ἐκεῖ, καὶ ἐμβαίνοντας εἰς τὸν ναόν, ἔβαλαν τράπεζαν, καὶ ἐκάθισαν νὰ φάγουν ὁ δὲ Ἀγαρηνὸς βλέποντας ἓνα κανδήλι ὠραῖον, ὁποῦ ἦτον κρεμασμένον ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνας τοῦ Ἀγίου τοῦ ἤρσε πολλὰ, καὶ λέγει εἰς τὸν δοῦλόν του· πάρε τὸ γυαλὶ ἐκεῖνο, καὶ πλύνετο καλά, καὶ φέρε μού το, διὰ νὰ πίνω κρασί μὲ

αὐτό· Ἐνας δὲ ἀπὸ τοὺς γραμματικούς του φιλόθεος ὢν, καὶ ἔχων μεγάλην εὐλάβειαν πρὸς τὸν Ἅγιον, Γαβρᾶς ἐπικαλούμενος, ζήλωθ' ἰδὼ κινούμενος, εἶπε πρὸς αὐτόν· μὴ πάρης τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ Ἀγίου, διὰ νὰ μὴ μᾶς εὕρῃ κανένα κακόν. ἐκεῖνος δὲ εἶπε· Καὶ τί δύναται ἓνας καλόγερος ἀποθαμμένος, νὰ κάμῃ εἰς ἐμέ, ὁποῦ εἶμαι ζωντανὸς καὶ αὐθέντης; ἀλλ' ὁ Γαβρᾶς τοῦ ἐναντιόνητο περισσότερον, διὰ νὰ μὴ πάρῃ· καὶ ὁ Ἀγαρηνὸς ἐδικαιολογεῖτο, ὅτι ἔχει ἐξουσίαν νὰ τὸ πάρῃ· ἐσηκώθη ὁ Γαβρᾶς ἀπὸ τὴν τράπεζαν, καὶ τοῦ λέγει· ἐὰν ἔχῃς γνώμην νὰ τὸ πάρης, δὸς εἰς ἐμέ ἄδειαν νὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ τότε κάμε, ὅ,τι θέλεις· διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θέλει μᾶς ἀφήσει ὁ Ἅγιος, νὰ ὑπάγωμεν μὲ τὸ καλὸν εἰς τὰς οἰκίας μας. Ὅθεν καθὼς εἶδεν ὁ Ἀγαρηνὸς τὸν Γαβρᾶν, πῶς διαφενδεύει δὲ τόσην θεομότητα τὸ κανδήλι τοῦ Ἀγίου εἶπεν εἰς τὸν δοῦλόν του ὡσάν περιπαικτικῶς· ἄφησέ το λοιπόν, διὰ νὰ μὴ σκανδαλίσωμεν τὸν γραμματικόν μας· ὅποταν ὁμως ἤθελαν νὰ ἀναχωρήσουν ἐκεῖθεν, εἶπε κρυφίως εἰς τὸν δοῦλόν του· πάρε τὸ γυαλὶ ἐκεῖνο, χωρὶς νὰ σε ἰδῇ τις, καὶ φέρετο εἰς τὴν οἰκίαν μου· καὶ ὁ δοῦλός του ἔκαμε, καθὼς τὸν ἐπρόσταξε· τὸ δὲ βράδυ πηγαίνοντας ὁ Ἀγαρηνὸς εἰς τὸ σπήτι τοῦ, ἐδείπνησε, καὶ ἔπρεσε νὰ κοιμηθῇ· καὶ βλέπει ἐκεῖνον, ὁποῦ ἔλεγε καλόγερον ἀποθαμμένον, ἦτοι τὸν ὅσιον Θεοδόσιον, τὸν βλέπει ζωντανόν, λαμπρόν, καὶ φοβερόν, ὁποῦ ἐστέκετο ἐπάνω του, καὶ ἐκράτει εἰς τὸ χέρι του ραβδί, τὸ ὁποῖον βάνοντάς το ἐπάνω εἰς τὸ στῆθος του, τὸν ἐκουντοῦσε, καὶ τοῦ ἔλεγε· τί σοῦ φαίνεται; ἀποθαμμένου πράγμα ἐπῆρες, ἢ ζωντανοῦ; Νὰ ὁποῦ ἦλθον ἐγὼ διὰ νὰ σοῦ ξεῖξω, ποῖος εἶσαι σύ, καὶ ἡ δύναμίς σου; καὶ ποῖοι εἶναι οἱ δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ μου; οἱ ὁποῖοι καὶ ἀφ' οὗ ἀποθάνουν, ζοῦν μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ δύνανται νὰ θανατώσουν ἐλεεινῶς ἐσέ, ὁποῦ νομίζεις πῶς ζῆς, ὁμως εἶσαι νεκρὸς κατὰ τὴν ψυχὴν· καὶ ταῦτα εἰπὼν πρὸς τὸν βάρβαρον ἐκεῖνον, τοῦ ἔσφιγξε τὸν λαιμόν, καὶ παρעυθὺς ἐπρίσθησαν τὰ μάτια του, ἐμελανίασε τὸ πρόσωπόν του, ἐκρεμάσθη ἡ γλῶσσά του ἔξω ἀπὸ τὰ χεῖλη του, καὶ εὗγανε φωναῖς ἄγριαις ὡσάν ἓνας χοῖρος σφαζόμενος· ἀκούσαντες δὲ οἱ ἀνθρώποι τῆς οἰκίας του τὰς φωνάς, ἔτρεξαν εὐθὺς ἐκεῖ, ὁποῦ ἐκοιμᾶτο, καὶ βλέποντές τον, ὁποῦ ἐκείτετο θέαμα ἐλεει-

νόν, τὸν ἐρωτοῦσαν, τί ἔχεις; τί ἔπαθες; ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐδύνατο νὰ τοὺς λαλήσῃ ἄλλο τι, παρὰ μετὰ βίας ἐφώναζε τὸν Γαβρᾶν, τὸν Γαβρᾶν, καὶ τρέχοντες οἱ ὑπηρέται ἐπροσκάλεσαν αὐτόν· καὶ πηγαίνων πρὸς αὐτόν ὁ Γαβρᾶς, τὸν ἐρώτησε, τί ἔπαθες; καὶ ἐκεῖνος μόλις ἐλθὼν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀπεκρίθη· τὸ κανδηλι τοῦ καλογέρου ἐπῆρα, καὶ ἦλθε μετὰ τὸ ραβδί του νὰ με θανατώσῃ, ἀλλὰ πάρε ἓνα ἀγγεῖον γεμάτον λάδι, καὶ κηρία, καὶ τὸ κανδηλι καὶ ὑπαγε τὸ ὀγλιωρότερον πρὸς αὐτόν, καὶ παρεκάλεσέ τον νὰ μὴ ἔλθῃ πλέον ἐδῶ, μηδὲ νὰ ὀργίζεται κατεπάνω μου, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θέλω βοηθῶ πάντοτε τὸν ναόν του. Ὁ δὲ Γαβρᾶς τοῦ εἶπε· δὲν σου εἶπα νὰ μὴ τὸ πάρῃς, διὰ νὰ μὴ μᾶς εὕρῃ κανένα κακόν; ἀμὴ πῶς τὸ ἐπῆρες; καὶ νὰ ὁποῦ κινδυνεύεις τώρα· ἐκεῖνος εἶπεν· ὅτι μὲν κακῶς ἔπραξα· τώρα δὲ παρακαλῶ σέ, πάρε ἐκεῖνα, ὁποῦ σοῦ εἶπα, καὶ συνοδοιπόρους καὶ πηγαινέ οὐκ ἔχω· πῶς νὰ ὑπάγω τώρα ὁποῦ εἶναι νύκτα, τοῦ λέγει ὁ Γαβρᾶς, μόνον τὴν αὐγὴν πηγαίνω· ὁ δὲ Ἀγαρηνὸς ἐταράχθη ὅλος, καὶ ἐφώναζε· ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ! ταύτην τὴν νύκτα ἔχει νὰ ἔλθῃ νὰ με θανατώσῃ· μόνον χωρὶς ἄλλο νὰ ὑπάγῃς· διότι ἐγὼ ἤξεύρω, τί ἔπαθα· ὅθεν ἐκεῖνος βλέποντας τὸν ὑπερμετρὸν φόβον, ἔλαβε τὸ λάδι, τὰ κηρία, καὶ τὸ κανδηλι, καὶ πηγαίνοντας τὴν ὥραν ἐκείνην, τὰ ἔβαλεν εἰς τὸν ναόν τοῦ Ὁσίου· καὶ οὕτως ἐλυτρώθη ὁ ἀσεβὴς καὶ ἀπὸ τὸν φόβον καὶ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, καὶ ἀπὸ τότε ἔβλεπεν ἀπὸ μακρὰν τὸν σεβάσμιον ἐκεῖνον ναόν, καὶ κάμνοντας εἰς αὐτόν σχῆμα προσκυνήσεως ἔφρευγεν.

Ἦθελα τελειώσω τὸν λόγον μου ἕως ἐδῶ διὰ τὸ μῆκος, ἀλλὰ τὸ χρέος, ὁποῦ ἔχω πρὸς τὸν ἅγιον (λέγει ὁ ἱερὸς Μαλαξὸς μετὰ ἀναγκάζει νὰ διηγηθῶ πρὸς τοῦτοις καὶ τὰ θαύματα, ὁποῦ ἔλαμεν ὁ θαυματουργὸς Θεοδόσιος εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τοὺς σὺν ἐμοί.

Παιδίον εἶχα ἀρσενικόν, Ἀνδρόνικον, ὀνόματι τὸ ὁποῖον ἠθένησε βαρέως ἀπὸ πάθος τοῦ λαιμοῦ, καὶ τόσον πολλὰ ἐπείσθη ὁ λάρυγκάς του, ὁποῦ ὀλίγον ἔλειπε νὰ τοῦ ἐμποδίσῃ τὴν ἀναπνοήν· καὶ ἐπειδὴ καμμία θεραπεία δὲν εὕρεθι δι' αὐτό, ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐπρόστρεξε μετὰ θερμῆς πίστεως εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου, καὶ πέρνουσα μετὰ εὐλάβειαν τὴν εἰ-

κόνα του, τὴν ὁποίαν εἶχομεν εἰς τὴν κατοικίαν μας, τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ προσκεφάλαιον τοῦ παιδίου, καὶ παρακαλοῦσα αὐτὸν μετὰ δακρύων, ἀφιέρωσε τὸ τέκνον της εἰς τὴν ἐπίσκεψίν του· καὶ μετὰ ὀλίγην ὥραν ἐξαφνίσθη τὸ παιδίον, καὶ ἐκάλει τὴν μητέρα του, ἀκούσασα ἐκείνη τὴν φωνήν του, τὸ ἐρώτησε, τί ἔχει; καὶ ἐκεῖνο κλαυθμηρίζοντας ἀπεκρίθη· ὅτι ἦλθεν εἰς ἐμὲ ἓνας ἱεροπρεπὴς καλὸς γερὸς, καὶ με ἐκτύπησε μετὰ τὴν ράβδον του εἰς τὸν λαιμόν, καὶ ἔσχισε τὸ πάθος, καὶ με ἐγέμισεν ἀπὸ ἔμπυα· καὶ παρενθὺς ἀνάψαντες φῶτα, ὡς τοῦ θαύματος! εὕρεθι τὸ πάθος σχισμένον, ὡς ἂν με ξιράφι, καὶ τὰ φορέματα τοῦ παιδίου γεμάτα ἀπὸ ἔμπυα ἀνακατωμένα μετὰ αἷμα, καὶ τὸ παιδίον ὁποῦ ἦτον πρωτέρα ἄφωνον, ἐλάλει ἀνεμποδίστως καὶ ὑγιῶς· καὶ οὕτω μετὰ τὴν χάριν τοῦ ἁγίου ἐλευθερώθη ἀπὸ τὴν θανατηφόρον ἐκείνην ἀσθένειαν.

Μίαν φορὰν ἐμβῆκα εἰς ἓνα καράβι (λέγει ὁ συγγραφεὺς) διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ ταξειδεύοντες εἰς τὴν θάλασσαν, ἔγεινε μεγάλη φουρτοῦνα, καὶ ὅσον ἀπέρνα ὁ καιρὸς, τόσον ἐπερίσσευν, ὥστε ἀπελπίσθημεν ὅλοι ἀπὸ κάθε ἀνθρωπίνῃ βοήθειαν, καὶ κλαίοντες καὶ ὀδυρόμενοι ἐπεκαλούμεθα εἰς βοήθειαν τὸν Θεόν, καὶ τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους· ἐγὼ δὲ πηγαίνοντας εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ ἐκοιμώμην, ἐδιάβαζα κατὰ μόνας τὸν παρακλητικὸν κανόνα τῆς Παναγίας καὶ ἐπικαλούμενος τοὺς ἁγίους ἓνα πρὸς ἓνα, ἐνθυμήθην τὰ ἄπειρα θαύματα τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου, καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσα μετὰ θερμῆς πίστεως, καὶ συντετριμμένης καρδίας, νὰ προφθάσῃ εἰς βοήθειάν μας, καὶ νὰ δείξῃ καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ θαῦμά του· καὶ οὕτω παρακαλῶν ἀπεκοιμήθην, καὶ εἶδον εἰς τὸ ὄραμά του, ὅτι εὕρεθην μέσα εἰς ἓνα Ναὸν ὡραιότατον ὁμοῦ μετ' ἄλλους πολλοὺς ἱερεῖς, καὶ ἐκάμναμεν δέξιν εἰς τὸν Θεὸν μετ' εὐλαβείας καὶ κατανύξεως καὶ ἐκεῖ εἶδον ἓνα παιδίον ὁμοῦ μετὰ τὴν μητέρα του, καὶ ἐπωλοῦσαν λάδι διὰ τὰ κανδήλια τοῦ ναοῦ, καὶ ἐρχόμενον εἰς ἐμὲ τὸ παιδίον, μοῦ ἔδωκεν ἓνα ἀγγεῖον μετὰ λάδι, καὶ μοῦ εἶπε· βάλε τὸ λάδι τοῦτο εἰς τὸ κανδηλι τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου, καὶ ἡ πρεσβεία του θέλει βοηθήσῃ καὶ σὲ καὶ τοὺς συντροφους σου, καὶ θέλει παύσει ἡ φουρτοῦνα τῆς θαλάσσης· ἐγὼ δὲ ἐξυ-

πνώντας ἔξαφνα, εἶδον· ὦ τοῦ θαύματος! ὅτι ἡ μεγάλη ἐκείνη φουρτοῦνα τῆς θαλάσσης μετετράπη παρενθὺς εἰς ἄκραν γαλήνην· καὶ δοξάζων τὸν Θεὸν εὐχαρίστων τὸν ἅγιον, ὅπου μᾶς ἐλύτρωσε παραδόξως ἀπὸ τὸν θανατηφόρον ἐκείνον κίνδυνον.

Καὶ ἄλλοτε πάλιν ἡ ὀξύτατη ἀντίληψις τοῦ ἁγίου ἐλύτρωσεν ἀνελπίστως τὸν πρωτότοκον υἱόν μου Σταυράκιον ἀπὸ ἀδικον θάνατον.

Ταῦτα καὶ ἄλλα ἀναρίθμητα παράδοξα θαύματα ἐνεργούσε, καὶ ἐνεργεῖ θεία χάριτι ὁ θαυμαστὸς οὗτος καὶ μέγας Θεοδόσιος, διὰ τὰ ὅποια ἐπωνομάσθη πρεπόντως ἀπὸ ὅλους τοὺς πιστοὺς ἱαματικὸς καὶ θαυματουργός, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐνὸς τῶν ὅλων Θεοῦ· ᾧ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

7. Αὐγούστου. Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ νέου ἱαματικοῦ καὶ θαυματουργοῦ. Εὐλόγησον Πάτερ.

Τρισὸλβιος οὗτος καὶ θεοφόρος Πατήρ, ἐγεννήθη εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἡμῶν (τὰς κλεινὰς Ἀθήνας), ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν πίστιν, ἀνετράφη ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ, ἀγαπῶν καὶ ἀγαπώμενος παρὰ πάντων, ἔχων εὐφράδιαν μεγάλην εἰς τὰ ἱερὰ γράμματα, ὥς καὶ εἰς τὰ θεία πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ ἔτρεχεν μετὰ ζῆλον καὶ προθυμίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀναγινώσκων μὲ μεγάλην προσοχὴν τοὺς βίους καὶ τὰ κατωρθώματα, τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν, καὶ τὰς μεγάλας αὐτῶν ἀρετάς, ὅπου κατώρθωσαν, οἱ καρτερόψυχοι καὶ γενναῖοι αὐτοὶ ἥρωες τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἐφρόντιζε ὅσον εἶναι τὸ δυνατόν νὰ μιμηθῇ τοὺς ἀγωνάστων, ὅπου δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς, καὶ ἐπλήρωσε τὸ χρέος, ὅπου ἐζήτει ἡ καρδιά του. Εὐρίσκων ὁ μέγας Θεοδόσιος τὸν κατάλληλον καιρὸν, διεμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλην του τὴν περιουσίαν, ἡρνήθη τὸν κόσμον, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καὶ ἐπῆγε εἰς ἓνα γέροντα πνευματικὸν δοκιμασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἔλαβε τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα καὶ ἐδόθη εἰς τοὺς ἀσκητικὸς ἀγῶνας, καὶ ἐπρόκοπτεν, εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν πολιτείαν, ὅπου ἀναψεν ἐν τῇ καρδίᾳ του

ὁ θεϊκὸς ἔρως· καὶ ἐπεθύμει νὰ εὐρίσκετο, μόνος μόνῳ τῷ Παντεπόπτῃ Θεῷ συνομιλῶν καὶ συμπροσευχόμενος.

Ὅθεν περιερχόμενος καὶ ζητῶν τόπον ἡσυχον, ἔφθασεν εἰς τόπον ἀρμόδιον καὶ ἔρημον, εἰς τὰ ὄρη τῆς ἐπαρχίας Ἀργους καὶ ἔμενεν ἐκεῖ· καὶ ἀμέσως ὁ καλὸς ἐργάτης ἤρχισε τοὺς ἀσκητικὸς ἀγῶνας, πολιτευόμενος ζωὴν αὐτὴν καὶ ἀσώματον.

Ἐχων θεϊκὸν δῶρον εἰς τὴν καρδίαν του τὴν ἄκραν ταπεινῶσιν, τὴν ἐκτεταμένην νηστείαν, τὰς ὁλονυκτίους ἀγρυπνίας τὰς γονυκλισίας, χαμαικοιτίας, τὰς προσευχὰς τὴν ἀκτημοσύνην, τὴν πραότητα, τὴν καθαριότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος· τὴν στερεὰν πίστιν, τὴν κραταίαν ἐλπίδα τὴν κορωνίδα τῶν ἀρετῶν ἀγάπην, καὶ σχεδὸν ὅλας τὰς ἀρετάς, ξένος τοῦ κόσμου, καὶ ὅλως οὐράνιος ἄνθρωπος καὶ ἐπίγειος Ἀγγελος.

Διὰ τοῦτο καὶ ἠξιώθη νὰ ἴδῃ καὶ θείαν ὁπτασίαν τὸν θεῖον Πρόδρομον ἀσπασάμενος καὶ ἐνθαρρύνων αὐτόν, διὰ τοὺς πνευματικὸς ἀγῶνας, καὶ τοῦ λέγει νὰ οἰκοδομήσῃ μίαν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομά του ὑποσχόμενος, ὅτι τὸν θέλει βοηθήσει καὶ θὰ εἶναι πάντοτε συνοδοιπόρος εἰς ὅλην τὴν τὴν ζωὴν. Ὁ δὲ Ὁσίος αἰσθανόμενος πλήρη πνευματικὴν ἀγαλλίασιν, ἐδόξασε τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης του ψυχῆς καὶ καρδίας, καὶ εὐχαρήστησε καὶ τὸν θεῖον Πρόδρομον, καὶ ἤρχισε ἀμέσως τὸ ἔργον καὶ οἰκοδόμησεν ἱερὸν μονήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ θεοῦ Προδρόμου, ὅπου σώζεται ἕως τῆς σήμερον ὁ ἱερὸς οὗτος τόπος πνέων πνευματικῆς εὐωδίας, καὶ κατανύξεως εἰς τοὺς προσκυνητάς, ὅπου προσέρχονται μετὰ πίστεως.

Κατὰ ἀλήθειαν ὥς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἔγινε σκεῦος ἐκλογῆς ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος ὑπέταξε διὰ τοὺς ἀγῶνάς του τοὺς πονηροὺς καὶ φοβεροὺς δαίμονας, τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, ἐβασάνισε τὸν ἑαυτόν του, ὑπέταξε τὸ σῶμά του, καὶ ἔγεινε σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἔλαβε πλουσίως τὸν ἄρραβῶνα τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, καὶ τὴν χάριν θαυματουργός καὶ ἱαματικὸς, διὰ τῆς ἐναρέτου πολιτείας του, καὶ διεδόθη πανταχοῦ ἡ φήμη τῶν θαυμάτων τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἤρχοντο ἀπὸ διάφορα μέρη καὶ ἐλάμ-

βανον τὴν θεραπείαν τῶν, καὶ ἐουστήθη μάνδρα ὁ ναὸς τοῦ Ὁσίου τῶν λογικῶν προβάτων.

Βλέπων ὁ διαβολὸς, τὴν ἄκραν πολιτείαν τοῦ Ἁγίου, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν τελούμενα θαύματα, τὰς θεραπείας τῶν ἀσθενούντων ἐφθόνησεν ὁ παμπόνηρος, καὶ ἐσυκοφάντησεν τὸν Ἅγιον ὡς πλάνον καὶ μάγον, εἰς τὸν τότε Ἀρχιερέα ἁγιώτατον Πέτρον τὸν σηματοφόρον τὸν Ἐπίσκοπον Ἀργους, ὅτι ἀπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰς μαγείας του καὶ ὅτι κατὰ φαντασίαν τὰ κάμη τὰ τοιαῦτα ὄχι πρὸς εὐλάβειαν, καὶ ἐγένετο εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους αἴτιος ἀπωλείας, καὶ ἀπεφάσισεν νὰ τὸν διώξῃ ὅπου τὴν ἐπαρχίαν του, ὅπου κατ' αὐτὰς ἔλαβε εἶδησιν ὁ Ἅγιος Πέτρος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν νὰ παρευρεθῇ εἰς Σύνοδον διὰ ἐκκλησιαστικὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἐμποδίσθη ἡ ἐξορτὰ τοῦ Ἁγίου κατὰ θεϊαν οἰκονομίαν, καὶ οὕτω ὁ μακάριος Πέτρος, παρευρεθεὶς εἰς τὴν Σύνοδον, ἐτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ἐφάνη εἰς τὸ ὄραμά του ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος καὶ τοῦ λέγει· διατὶ θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς κακὸν νὰ μὲ ἐξορίσῃς ὅπου δὲν γνωρίζω τίποτα ἐξύπνησας ἔντρομος μὲ μεγάλον φόβον, ἐμετανόησεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπου ἔκαμε διὰ νὰ ἐξορίσῃ τὸν Ἅγιον, τὴν αὐτὴν ὥραν ὅπου εἶδεν τὸ ὄραμα ὁ Ἅγιος Πέτρος βλέπει τὸ ὁμοίον καὶ ὁ Πατριάρχης μὲ ἀπειλὰς καὶ φοβερισμούς, ὅπου ὅταν ἐξύπνησε, καλεῖ τὸν Πέτρον καὶ τοῦ λέγει, ἂν ἔχῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του κανένα Θεοδόσιον μοναχὸν καὶ τοῦ διηγηθῇ λεπτομερῶς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐπληροφορήθησαν καὶ οἱ δύο. Ὁ Πατριάρχης καὶ ὁ Ἅγιος Πέτρος, καὶ τὸν ἔστειλε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του νὰ τὸν καλέσῃ νὰ τοῦ δώσῃ συγχώρησιν διότι ἔχει μεγάλην παρησίαν, καὶ νὰ προσφέρῃ εὐλαβῶς μετάνοιαν καὶ νὰ πρεσβεύῃ ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς Κύριον.

Ὅθεν ἐπιστρέψας ὁ Ἅγιος Πέτρος εἰς τὸ Ἀργος, ἐπρογνώρισε τὸν ἐρχομὸν ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος, καὶ εὐγῆκε πρὸς προϋπάντησιν βαίνων εἰς τὸ κουκούλιόν του κάρβουνα ἀναμμένα καὶ εὐγῆκεν ἄρρητος εὐωδία καὶ μὲ αὐτὸ ἐθυμιάζε τὸν Ἀρχιερέα, ὅπου τὸν ὑπεδέχθη εὐλαβῶς, προσφέρων καὶ ἐκ μέρους τοῦ Πατριάρχου μετάνοιαν. Ὁ δὲ Ὁσιος μὲ μεγάλην ταπεινοφροσύνην, ἤναψε περισσότερον ἢ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην τοῦ Ἀρχιερέως. Ὅθεν χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ τὸν

ἐχειροτόνησε Διάκονον Ἱερέα. ὅπου ἀκουσίως χωρὶς νὰ θέλῃ ἔλαβε τὴν ἱερωσύνην, εὐφημίζων ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τὴν μεγάλην παρησίαν καὶ ἀγιότητα ὅπου ἔλαβε παρὰ τοῦ Παντεπόπτου Θεοῦ ὁ θεὸς Θεοδόσιος.

Ἐλθὼν εἰς βαθὺ γῆρας, ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος ὅπου πρὶν 3 ἡμερῶν τοῦ ἀπεκάλυψε ὁ Κύριος τὴν μετástασίν του καὶ καλέσας τοὺς μαθητὰς του, τοὺς ἔκαμε πολλὰς νουθεσίας, φανερώσας τὸν θάνατόν του ὑποσχόμενος ὅτι θὰ εἶναι πάντοτε ἐνωμένος πνευματικῶς μὲ αὐτούς, ἐκείνοι ἔμενον ἀπαρηγόρητοι, κλαίοντες καὶ ὀδυρόμενοι τὸν ἀποχωρισμὸν του, ὅπου ἤλθεν ἡ ὥρα ἡ ἁγία ἐκείνη λέγων· Κύριε εἰς χεῖράς σου παρατήρημι τὸ πνεῦμά μου καὶ παρέδωκε τὴν ἁγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἐνταφιάσας μετὰ μεγάλῃς εὐλαβείας τὸ ἅγιόν του Λείψανον ὁ Θεὸς Πέτρος εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Προδρόμου, οἰκοδομήσας μετὰ ταῦτα Ναὸν τοῦ Ἁγίου ὅπου ἐπρόστρεχαν οἱ Χριστιανοί, ἀπὸ διάφορα νοσήματα καὶ ἐλάμβανον τὴν θεραπείαν τῶν δοξάζοντες τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Ἅγιον. Οὐ ταῖς πρεσβεύαις συγχωρέσῃ ἡμᾶς. ὁ Κύριος Ἀμήν.

Ὅρα τὸ κατὰ πλάτος βίου του εἰς τὸν Συμμεταρτιστὴν Βήριλον τοῦ Νοητοῦ Παραδείσου σελ. 110 καὶ εἰς ἰδιαιτέραν Ἀκολουθίαν.

Γ. Α. Β. ἱερὸς

Αἱ 12 Μεγάλαι Ἐπίσημοι καὶ Δεσποτικαὶ Ἑορταί.

1) Ἡ Ἁγία Πεντηκοστή. Ἡ τελευταία Μεγάλη καὶ Πρώτη τῶν Ἑορτῶν Ἑορτή. Ἡ Ἐπιφοίτης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τοὺς Πνευματοφόρους καὶ Θεοκήρυκας Ἀποστόλους.

Κατάλυσις εἰς πάντα, καθ' ὅλην τὴν Ἑβδομάδα.

2) Τὸ Κοσμοχαρμόσυνον Πάσχα. Τῆς Λαμπροφόρου Ἀναστάσεως. Κατάλυσις καθ' ὅλην τὴν Διακαινήσιμον Ἑβδομάδα εἰς πάντα.

3) Τὰ Ἁγία Θεοφάνεια τοῦ Κυρίου, ἡτοι ἡ φανέρωσις τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθέντος Σωτῆρος Ἰανουαρίου 6. Ἀργία καὶ κατάλυσις εἰς πάντα.

4) Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ 25 Δεκεμβρίου. Ἀργία καὶ κατάλυσις εἰς πάντα γεννηθέντος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

5) Ἡ Ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ. 40 ἡμέρας μετὰ τῆς Ἀναστάσεως Πέμπτη τῆς Δεσποτικῆς Ἀναλήψεως. Ἀργία καὶ κατάλυσις εἰς πάντα.

6) Ἡ Ἁγία Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Αἰγούστου 6. Ἐπὶ τοῦ Ὁρους Θαβώρ. Ἀργία καὶ ἰχθύς κατάλυσις ὁποῖαν ἡμέραν τύχη, ἢ παροῦσα ἐορτή.

7) Σαββάτω τοῦ Λαζάρου· ἦτοι ἡ Ἑγερσις τοῦ τετραήμερου Λαζάρου. Ἀργία καὶ κατάλυσις οἶνου καὶ ἐλαίου.

8) Κυριακὴ τῶν Βαίων. Ἡ Εἰσοδος τοῦ Κυρίου ἐν Ἱερουσαλὴμ μετὰ βαίων καὶ κλάδων. Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις. Ἀργία καὶ κατάλυσις οἶνου καὶ ἐλαίου· ἂν τύχη μετὰ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἔχει καὶ ἰχθύς κατάλυσις.

9) Τῇ Ἁγία καὶ Μ. Πέμπτῃ. Ὁ Δεῖπνος ὁ Μυστικός. Νηστεία ἄνευ ἐλαίου, καθὼς πράττουν, ὅσοι καταλύουν τὴν ἡμέραν ταύτην, ἀτιμάζουν ὅλην τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν. (Ὁρα Πηδάλιον).

10) Τῇ Ἁγία καὶ Μ. Παρασκευῇ νηστεία τελεία καὶ ξηροφαγία κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἕως τὸ ἑσπέρας, τὰ Ἁγία Πάθη, καὶ ἡ Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ.

11) Κυριακὴ τοῦ Ἀντιπάσχα ἦτοι ἡ Ψηλάφησις τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ· ὁγδόην ἡμέραν μετὰ τὸ Πάσχα. Κατάλυσις εἰς πάντα.

12) Τετάρτῃ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Πάσχα καὶ Πεντηκοστή, τὸ μέσον τῆς Ἑορτῆς τῆς Δεσποτικῆς, 25 ἡμέρας μετὰ τῆς Ἀναστάσεως. Ἀργία καὶ ἰχθύς κατάλυσις.

Τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ 14 7)βρίου συμπεριλαμβάνεται μετὰ τὰς Κυριακάς. ἔχει Ἀναστάσιμον χαρακτῆρα.

Ἀπὸ τὸ Σάββατον τοῦ Λαζάρου ἕως τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ. Δεσποτικαὶ εἶναι ἡμέραι ἀλλὰ οἱ Χριστιανοὶ δὲν εἶναι εὐκολον νὰ ἀργοῦν νὰ μὴ ἐργάζονται εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας ταύτας.

Λοιπόν. Πρῶται ἔρχονται αἱ Δεσποτικαὶ Ἑορταί. Ἐπειτα ἔρχονται αἱ Κυριακαί· μετὰ αἱ Θεομητορικαὶ Ἑορταί, καὶ μετὰ τοῦ Προδρόμου, τῶν Ἀποστόλων, καὶ τελευταῖα τῶν Ἀγίων.

Θανασίμως ἁμαρτάνουν ὅταν δὲν τιμοῦν οἱ Χριστιανοί· 1) τὰς Δεσποτικὰς Ἑορτάς· 2) τὰς Κυριακάς· 3) τὰς Θεομητορικὰς Ἑορτάς καὶ μετὰ τὸν Βαπτιστὴν, τοὺς Πνευματοφόρους Ἀποστόλους, τοὺς Ἱεράρχας, Μάρτυρας καὶ Ἀσκητάς ὅπου ἠγωνίσθησαν καὶ ἑσπερώσαν, τὴν λατρευτὴν καὶ ἀμήμητον πίστιν, ὧν τὰς εὐχὰς αὐτῶν καὶ εὐλογίας.

Ὁ Πνευματικὸς Πατὴρ Γ. Α. Βουτέρης Ἱερεὺς



ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΥΛΑΒΕΙΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ

Πολλὰ θρησκευτικὰ Περιοδικὰ κυκλοφοροῦν, ἐν τῇ πρωτεύουσῃ μας, καὶ καθημερινῶς ἐκδίδονται, νομίζω ὅμως ὅτι αἱ ἱεραὶ Ἀκολουθίαι νὰ εἶναι καὶ αὐταὶ χρησιμότεραι διότι τιμῶμεν τοὺς κατὰ διαφόρους τόπους Ἀγίους ὅπου ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, καὶ εἶναι εἰς πολλὰ μέρη ἄγνωστοι ὡς σήμερον ἐπαινούμενος καὶ ἐνδοξάζομενος Μέγας Θεοδόσιος ὁ νέος ἀσκητῆς γέννημα καὶ θρόμμα τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, καὶ μονάσας ἀγγελικὸν βίον εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἀργολίδος, ὅπου μεγάλως τιμᾶται καὶ ἐπαινεῖται παρὰ τῆς πόλεως Ναυπλίου καὶ Ἄργους, λαβὼν τὴν ἱαματικὴν χάριν τοῦ θεραπεύειν τὰς ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων, γενόμενος μιμητῆς τοῦ θείου Προδρομοῦ, ὅπου κατὰ τὸ ἔτος 862, ἐπῆγεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, ἀφήσας εἰς τὴν γῆν, τὸν ἱερὸν τάφον του, ὡς ἱερὸν κειμήλιον τῶν πιστῶν. Ὁθεν ὑπὸ θείου ζήλου κινούμενος, ἔχων καὶ ἀγάπην εἰς τὸν Ἅγιον φέρον εἰς ἔκδοσιν τὴν ἱεράν του Ἀκολουθίαν, ἔχων καὶ συνεργάτην μου τὸν Χρῆστον Κ. Καραγιάννην μετὰ τῆς συμβίας αὐτοῦ Φωτοῦλας δαπανήσαντος ἀρκετὸν χρηματικὸν ποσόν, ἐδλαβούμενος τὸν προστάτην τῆς πατρίδος του, προσφέρων ἕνα μεγάλον δῶρον εἰς τὸν Ὅσιον Μελετίον ἀφιερῶσας πρὸς ψυχικὴν του εὐλάβειαν καὶ τιμὴν τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου, Εἰκόνα μεγάλης ἀξίας καὶ ἀπειρου σεβασμοῦ εἰς τοὺς ὁρῶντας αὐτὴν πανηγυρίζων μεγαλοπρεπῶς τὴν 7 Αὐγούστου ἑορτὴν τοῦ προστάτου των. . . .

Εὐρίσκονται παρ' ἐμοῦ καὶ ἄλλων Ἀγίων Ἀκολουθίαι μὴ ὑπαρχόντων ἐν τοῖς ἱεροῖς Μηναίοις, Ἀγίου Διονυσίου Αἰγίνης, Τρύφωνος Πολυκάμπου Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Ὑδρας, Φιλοθέης Ἀθηνῶν Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, Ἀγίας Μαρκέλλας, Λουκά τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος μετὰ Παρακλήσεως, Χαιρετισμοὶ καὶ Παρακλήσεις πολλῶν Ἀγίων, Ἀκολουθία Ἀγίου Εὐσταθίου, Εὐρέσεως τῆς Εὐαγγελιστρίας παρ' ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου καὶ ἁμαρτωλοῦ Ἱερέως καὶ Πνευματικοῦ Πατρὸς Γεωργίου Α. Βουτέρη, ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου, Οἰκία μου Ἀγ. Μελετίου Ἀρ. 25.

Τέρμα Ἀχαρνῶν.

Πωλεῖται : Παρὰ τῷ ἐκδότῃ κ. Χρῆστῳ Κ. Καραγιάννῃ Διασταύρωσις ὁδῶν Ἀγ. Μελετίου καὶ Ἀλκαμένους Ἀθῆναι.